

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

'Εν 'Αθήναις, 1 'Απριλίου 1893.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 52

**ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ**

'Εν 'Αθήναις φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις..... » 8.50
'Εν τῷ 'Ἐξωτερικῷ..... φρ. χρ. 15.—
'Εν 'Ρωσσίᾳ..... ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουβέλ, (μετὰ εἰκόνων).—ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΣΕΡ, μυθιστορία Αἰμιλίου Ρισβούργ.—ΕΝΑ ΔΑΚΡΥΟῦ, ὑπὸ 'Αλεξάνδρας Παππαδοπούλου (τέλος).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΚΛΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤῶΝ, εἰς 'Αθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοστίμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Οἱ Ροξενδάλοι.

[Συνέχεια]

Ὁ Ραβινὸς ἔφερε τὸν βραχιονά του ὑπὸ τὸν βραχιονα τοῦ ἀρχαίου αὐτοῦ συναδέλφου καὶ ἔσυρεν αὐτὸν πρὸς τὸ μέρος τῆς ὁδοῦ Μωβουέ.

Ὁ ἡθοποιὸς ἐκεῖνος ἦν τύπος λίαν παράδοξος.

Ὡς ἦν ὁμοιάζε πρὸς ληστήν.

Ἔιχε φυσιογνωμίαν ἀγρίαν, τὸ δὲ μακρὸν, ἰσχνὸν καὶ ὀστεωδὲς αὐτοῦ πρόσωπον ἐφαίνετο διαβραχὲν εἰς ὄζος. Ἡ ρίς του ἦν ὡς ρύγχος ἰέρακος, κυρτουμένη ἐπὶ τῶν λεπτῶν αὐτοῦ χειλέων, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ του, ὁμοιάζοντες πρὸς τοὺς τῆς ἀρπης, ἐβυθίζοντο ὑπὸ ὄφρως πυκνάς. Ἡ ἦδη μισοπόλιος κόμη του ὄρθουτο ἐκατέρωθεν τῶν κροτάφων καὶ τῶν προσεχόντων μῆλων τῶν παρεῶν του εἰς πυκνοὺς κορύμβους.

Ἐφερε μακρὸν καὶ ἀτημέλητον ὑπογένειον, τὸ δὲ λοιπὸν πρόσωπόν του, ἐξυρισμένον πρὸ δεκαπέντε ἡμερῶν, ἦν ἐγκατεσπαρμένον ὑπὸ τριχῶν ἀκανονίστων.

Βαδίζων ὁ Ραβὸς παρετήρει ἐκθαμβος τὴν τρισαθλίαν περιβολὴν τοῦ συντρόφου του.

Ἐφόρει ὑποδήματα πολλαχῶς διάτρητα καὶ ἐσθαρμένα, ἀναξυρίδα μόλις ἐπὶ τῶν σκελῶν του συγκρατουμένην, ἐπιχιτώνιον σχεδὸν ρακῶδες καὶ ρεδιγκόταν μελανὴν καταστάσαν ἐρυθρὰν, ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος τῆς ὑποίας διαφαίνετο ὀθόνη ἄλλοτε λευκὴ.

'Αλλ' ὁ πῖλος αὐτοῦ ἰδίως ἦν ἀξιοπαρα-

τήρητος, φέρων πτυχὰς ὡς δέρμα φυσητῆρος.

— Βλέπεις τὸ καπέλο μου, εἶπεν ὁ Ροβινώ. Εἶναι ἀληθινὸ καστόρι. Ἦτο πολὺ ὠραῖον εἰς τὸν καιρὸν του.

— Ναί, πρὸ πολλοῦ.

— Ἐχεις δίκαιον, σκέπτομαι ὅμως νὰ τὸ ἀλλάξω γρήγορα ἀφοῦ κάμω μίαν ἐπιχείρησιν πού ἀξίζει τὸν κόπον.

— Ἀσχολεῖσαι εἰς ἐπιχειρήσεις;

— Σκέπτομαι ὀθλαδῆ.

— Καλάς;

— Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἔχω εἰς τὸν νοῦν μου μίαν θαυμασίαν.

— Εἰπέ μοί την.

Ὁ Ροβινὸς ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Εἰς σέ ποτέ.

— Δὲν ἔχεις ἐμπιστοσύνην;

— Ἐχω.

— Λοιπὸν! λέγε.

— Ἄκουσε, παλαιῆ μου σύντροφε. Ἦσο πάντοτε καλὸς φίλος καὶ θέλω νὰ μὲ ἐκτιμῆς. Ἀλλὰ ἡ ἐπιχείρησις αὐτὴ... εἴμπορεῖ νὰ σέ κάμῃ νὰ σχηματίσης κακὴν ἰδέαν δι' ἐμέ. Ἐχεις συνείδησιν...

— Καὶ σύ;

— Ἀπὸ τὴν νηστεία τὴν χάνω.

Ὁ Ραβὸς ἐγένετο σοβαρὸς.

— Ἐπειτα, ὑπέλαβε, δὲν ἐνεργῶ, ἀλλὰ ζητῶ. Εἶμαι ὁ ὀφθαλμὸς τῆς ἐταιρίας.

— Ἄ! εἶπεν ὁ Ραβὸς μετὰ περιεργείας, ἔχετε ἐταιρίαν;

— Ναί, ἀγαπητέ. Ἦκουσες νὰ γίνεταί λόγος διὰ τοὺς δεκατρεῖς, τοὺς σφράντα πέντε.

— Ἐγνώρισα ἐπίσης καὶ τρεῖς σωματοφύλακας, παρετήρησεν ὁ Ραβὸς.

— Ἀκριβῶς. Εἶμεθα καὶ ἡμεῖς τρεῖς ὡς αὐτοὶ καὶ καυνομεν μεγάλας ἐπιχειρήσεις.

— Τίνος εἶδους;

— Αὐτὸ εἶναι τὸ μυστικόν. Ἐπειδὴ ὁ-

μος εἶσαι παλαιὸς φίλος εἴμπορῶ νὰ σοῦ ἐμπιστευθῶ ὅτι ζητοῦμεν πλοῦτη. Αὐτὸς εἶναι ὁ σκοπός. Τὸ χρέμα εἶναι ὁ μέγας μοχλός. Μὲ αὐτὸ ἔχει κἀνεὶς ὅ,τι θέλει. Τὰ μέσα;

— Ὅλα καλὰ.

— Διάβολε! εἶπεν ὁ Ραβὸς ξέων τὸ οὖς, ἀπαιτεῖται ἐλαστικὴ συνείδησις δι' αὐτὸν τὸν σκοπόν.

— Ἀπὸ καουτσού ἂν θέλῃς, ἀπὸ γουταπέρκαν, ὀλίγον σημαίνει! Ἐβαρύνθημεν νὰ βλέπωμεν ἡλιθίους νὰ τρέχουν μὲ ἀμάξας, νὰ συντηροῦν χροετρίτσας, νὰ πίνουν παλαιούς εἴνους, ἐνῶ ἡμεῖς εἴμεθα κουρελίδες καὶ καταδικασμένοι ἀπὸ τὴν τύχην νὰ πίνωμεν θολωμένον νερὸν καὶ νὰ κοιμώμεθα κάτω ἀπὸ τὰ ἄστρα!

— Καὶ οἱ συνεταῖροι;

— Θὰ τοὺς ἴδῃς. Μὲ περιμένουν.

— Τοὺς γνωρίζω;

— Ὅχι. Σὺ ἐξήσες πάντοτε ὡς μυλόρδος.

— Ὅχι ἐντελῶς.

— Ἄς εἶναι. Ἐπῆγες ποτὲ εἰς τὴν φυλακὴν τοῦ Μαζῆς;

— Ἄπ' ἐκεῖ ἐξῆλθον;

— Ὅχι ἀκόμη, εἴμπορεῖ ὅμως εἰς τὸ μέλλον νὰ τὴν ἐπισκεφθῶν.

— Ταλαίπωρε! Τροῦτοί οἱ φίλοι σου;

— Ἄ! εἶπεν ὁ Ροβινώ, μήπως εἶχα καλητέρους. Ἄν ἐπρότεινα εἰς τοὺς Ροσχίλδ ἢ εἰς τὸν βαρόνον Ροξενδάλ νὰ συνεταίρισθῶν μαζί μου, θὰ μ' ἐξεκούμπιζαν.

Ὁ Ραβὸς ἐσταμάτησεν.

— Εἶπες τὸν βαρόνον Ροξενδάλ;

— Ναί.

Ἦταιμάζετο νὰ δμυλήσῃ, ἀλλ' ὁ Ροβινὸς ἐξηκολούθησε:

— Δὲν πταίω ἐγώ. Ἀφ' ὅτου ἐγεννήθην, ἀπὸ τὴν πτωχικὴ μου κούνα, διότι ὁ πατήρ μου ἦτο σαρωτής, ἡ κακοτυχία δὲν μὲ ἀφῆσε. Ἐκόλλησε ἐπάνω μου σὰν καταπόδι.

Δὲν εἰμπορῶ νὰ τὴν ξεφορτωθῶ καὶ νὰ τὴν πνίξω. Ὅλα τὰ ἐδοκίμασα.

Ὁ Ραβού ὑπέλαβε :

— Γνωρίζεις τὸν βαρόνον Ροζενδάλ ; ἠρώτησε.

— Λησμονεῖ νὰ μὲ προσκαλῆ εἰς τὰς συναναστροφάς του, ἀλλὰ τὸν εἶδα.

— Πού ;

— Εἰς τὸν δρόμον, ἔξω ἀπὸ τὰ θέατρα καὶ ... ἐφιππον ὅπως ὅλον τὸν κόσμον.

— Τί ἡλικίαν ἔχει ;

— Τί σὲ μέλλει ;

— Λέγει.

— Εἶναι νέος, τριάντα χρόνων περίπου.

— Ἐγγαμος ;

— Δὲν εἰξεύρω.

— Πού κατοικεῖ ;

— Εἰς τὸ προάστειον τοῦ Ἁγίου Ὀνωρίου.

— Εὐχαριστῶ !

— Τίποτε. Εἰμπορῶ ἂν θέλῃς νὰ σοῦ δώσω καὶ ἄλλας πληροφορίες.

— Ὅμιλεϊ.

— Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ εἴπωμεν τίποτε διὰ τὸ χρηματοικηθῶτίον του. Ἄν εἰμποροῦμεν νὰ βουτηξῶμεν ἐκεῖ μέσα. Ἄ ! τί κελεπύρι ! τί γλέντι ! Ἄλλ' εἶναι κλεισμένον, καὶ φυλάσσεται ἀπὸ πολλοὺς ὑπηρέτας, θυρωροὺς, ὑπαλλήλους. Εὐκολώτερον εἶναι νὰ πάρῃ κανεὶς τὸ θωρακωτὸν ἀπὸ ἓνα ναύαρχον, ἢ νὰ λάβῃ ἐν σολδίων ἀπὸ τὸ συρτάρι τοῦ βαρόνου. Εἶναι δὲ μόνος, δὲν ἔχει συντρόφους· καὶ φαίνεται ἀρκετὰ εὐφυῆς διὰ τὴν ἡλικίαν του. Ὁ πατήρ του ἀπέθανε πρὸ ἑνὸς ἔτους καὶ δὲν εἰξεύρει κανεὶς ἀκριβῶς πῶς, τὸ πρᾶγμα εἶναι ἀκόμη μυστηριώδες. Εἶπον πῶς ἦτο καρδιακός, ἀλλ' ἄλλοι λέγουν πῶς τὸν ἐφόνευσε κάποιος ζηλότυπος. Τέλος, ἀπὸ τότε ὁ βαρόνος Μάξιμος, διότι Μάξιμος ὀνομάζεται, εἶναι κύριος πολὺ μεγάλου σάκου, ὁ ὁποῖος καθ' ἡμέραν γεμίζει καὶ δὲν ὀλιγοστεύει. Φαντάζεσαι τῶρα ποίας τιμὰς τοῦ ἀποδίδουν. Ἰδοὺ τὰ γνωρίζεις ὅλα. Ἄλλὰ τί σὲ ἐνδιαφέρει αὐτός ὁ βαρόνος ;

Ὁ Ραβού δὲν ἀπεκρίθη.

— Διὰ τὴν γυναῖκά σου ; αἶ ; Λέγουν πῶς σοῦ τὴν ἔκλεψε κάποιος βαθύπλουτος τραπεζίτης. Εἶχε καλὸ γούστο, ὁ μασκαρᾶς. Ἄλλὰ διατὶ ὑποπτεύεσαι τὸν Ροζενδάλ ; Μὲ τὰ πλοῦτη ὅλοι εἶναι βαρόνοι ἢ τοῦλάχιστον κόμητες. Ἄλλοτε τὴν εὐγένειαν τὴν ἀπέκτα κανεὶς μὲ τὸ ξίφος ἢ εἰς τοὺς προθαλάμους τῶν βασιλέων. Τώρα τὴν ἀγοράζουν μὲ τὰ χρήματα, ποῦ εἶπαι δὲ νὰ ἦναι κανεὶς ζευγμένος εἰς τὴν οὐραν τοῦ διαβόλου διὰ νὰ ἦναι τόσῳ πτωχός ὅπως ἐγώ.

Οἱ δύο ἄνδρες ἐφθασαν πρὸ μικροῦ οἰνοπωλείου, τὸ φῶς τοῦ ὁποῖου ἐφώτιζε τὴν στενὴν καὶ σκοτεινὴν κατὰ τὸ μέρος ἐκεῖνο ὁδόν.

Ὁ Ροβινὼ ἠνέφξε τὴν θύραν καὶ ὤθησεν ἐλαφρῶς πρὸ αὐτοῦ τὸν ἀρχαῖον αὐτοῦ σύντροφον.

II'

Ὁ Ραβού προεχώρησεν ἐν βῆμα καὶ ἔσθη σχεδὸν ἀποπνιγόμενος.

Ἄτμὸσφαιρα βαρεῖα, ἐν ἣ ἐκυμαίνοντο

νέφη ἐρυθρωτοῦ καπνοῦ ἀπετύφλου αὐτὸν καὶ τῷ ἐπροκάλει ἀσφυξίαν.

Ἐν τῷ καταγωγίῳ ἐκείνῳ, ἐν ᾧ οὐδὲ μία θέσις ὑπῆρχε κενή, ἤσθανετο τις ὁσμὴν ἰσχυρὰν καὶ ὀριμεῖαν καπνοῦ, μαγειρευμάτων μετὰ σκοροῦδου, ρακῆς καὶ ἄλλων ποτῶν, καὶ ἀτμὸν δηλητηριώδη ἀποπνιγόντα τὸν εἰσερχόμενον.

Εἰς τὸ βάθος, πρὸ τραπέζης ἐστρωμένης διὰ κασιτέρου, ἐκάθητο ἡ κάπηλος ἐπὶ ἀνακλιντροῦ μετ' ἐρυθρῶν προσκεφαλαίων ἔχουσα τὸ ὕψος χαῦνον καὶ πρῶον.

Ἦτο ὑψηλὴ καὶ εὐρωστος γυνὴ ἡ Κλαυδία—Σοφία—Ἀθηναίς, ἀντερᾶστρια ἄνευ προλήψεως, ἥτις πρὸ δώδεκα ἐτῶν ἐκυλίετο ἐπὶ ὀχλήματος ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου τῶν Παρισίων, καὶ ἤτις ἀπὸ πτώσεως εἰς πτώσιν, ἀπὸ ἀγωγῶν εἰς κατασχέσεις κατήνησεν εἰς τὴν ποταπότητα ἐκείνην, ἐν ἣ κυλινδοῦνται ὅλα τὰ ἐλαττώματα τῆς μεγαλοπόλεως, ἀπαίσια καὶ γυμνά παντὸς κοσμηματος, ἀποκρύπτοντος αὐτὰ ἐν τισὶ κοινωνικαῖς τάξεσιν, ἐνθα εἶναι ἀπαισιώτερα ἔτι ὡς μὴ δικαιολογούμενα ὑπὸ τῆς ἐσχάτης πενίας.

Ὁ Ροβινὼ, ὅστις ἐν τῷ θεάτρῳ εἶχεν ἀποκτήσει τοὺς τρόπους τοῦ εὐγενῶς φέρεσθαι, ἀφῆρεσε τὸν πῖλόν του ἀφελῶς, ἔθηκεν αὐτὸν ὑπὸ τὸν βραχίονά του καὶ προῖθη πρὸς τὴν τράπεζαν τῆς κάπηλου, πρὸς ἣν ἔτεινε ἓνα δάκτυλον. Ἡ μέγαιρα ἤξιώσε νὰ μειδιᾷσῃ αὐτῷ ὡς πρὸς φίλον παλαιόν.

Μετὰ τὰς συνήθεις φιλοφρονήσεις παρουσίασε τὸν φίλον αὐτοῦ Ραβού.

—Κυρὰ Κλαυδία, εἶπε, σὰς παρουσιάζω τὸν διάσημον φίλον μου Ραβινέλ—γνωρίζω, ὡς βλέπεις, τὸ πλαστὸν ὄνομά σου—ἱκανὸν κωμωδόν, τοῦ ὁποῖου ἡ φήμη σὰς εἶναι γνωστὴ, νέον ἀκόμη καὶ διαπρεπῆ εἰς Μεσημβρίαν ὅπου συνήθως ἀποκτάται ἡ ὑπόληψις.

Ἡ κυρὰ Κλαυδία ἐμειδιᾷσεν πάλιν μετὰ τῆς αὐτῆς εὐνοίας. Προφανῶς ἐκολακνευετο ἐκ τῆς περιβολῆς τοῦ νεοελθόντος, ὅστις διεκρίνετο ἤδη ἐν τῷ καταστήματι αὐτῆς.

Ἡ κάπηλος, ἄλλως τε, ἦν πάντοτε φιλομειδῆς, ἐπὶ δὲ τοῦ πλαδαροῦ αὐτῆς προσώπου διεκρίνοντο ἔτι ἔχνη παρελθούσης χάριτος.

Ἦδη τὸ στῆθος αὐτῆς προπετὲς ἐν τῇ ψυλλοχρῶ μεταξίνῃ ἐσθαρμένη ἐσθῆτι, διετήρει ποῖαν τινα εὐμέλειαν, ἀλλ' αἶ παρεϊκί τῆς οἰκτρῶς ἐκρέμαντο, οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς περιεβάλλοντο ὑπὸ ἐρυθροῦ κύκλου, τὰ χεῖλη τῆς ὁμοιάζον πρὸς χεῖλη ἀθύσσου. Μόνη ἡ κόμη διετηρήθη ἐν τῇ ἐπελθούσῃ πανωλεθρίῳ· ὅλην δὲ τὴν τοιαύτην καταστροφὴν, ἐξ ἀποστάσεως ἐφαίνετο κάπως ἀνεκτὴ ἢ γυνὴ ἐκείνη, καίτοι ἦν ὡσπερ σαφὸς πλοῖου, ὅπερ πλείστας ὑπέστη τρικυμίας, ἐκάστη τῶν ὁποίων εἶχεν ἀποσπάσει ἐν ῥάκος.

Μετὰ τὴν παρουσίαν ταύτην ὁ Ροβινὼ ἠδυνήθη νὰ καθοδηγηθῇ ἐν τῷ καπηλείῳ, τοῦθ' ὅπερ, ἄλλως τε, ἦν ἔργον δυσχερές.

Ὅλιγα φωταερίου ράμψη ἐφώτιζον ἀτελῶς τὴν αἴθουσαν, μᾶλλον μακρῶν ἢ πλατείαν, καὶ τῆς αἶ γωνίαι ἐτηροῦντο, ἐπίτηδες ἴσως, ἐν σκότει.

Ἐπὶ τῶν ἐκ φαιτοῦ μαρμάρου μετὰ σιδηροῦ ποδῶς τραπεζῶν ὑπῆρχον ποτήρια, τὰ πλείστα κενά. Θαμῶνες τινὲς ἐδείπνον τρώγοντες ἐδέσματα δυσκόλως γνωρίζόμενα, πολυσύνθετα μαγειρεύματα ἐκ τεμαχίων προερχομένων ἐκ τῶν τεσσάρων περάτων τῶν Παρισίων, ἐνθα τρώγουσι ροφήματα διὰ κρομμύων καὶ σπληνῶν κονίκλων. Ἄλλοι ἐπινον οἰνοπνευματώδη ποτὰ ἀμφιβόλου ποιότητος καὶ προελεύσεως. Κρότοι δομινῶν μετὰ πατάγου παζιζομένων, φωναὶ βραγχώδεις καὶ ἤχοι συγκρουομένων πινακίων ἀπετέλουν ἐκκωφωτικὸν θόρυβον.

Ἄλλ' ὅ,τι δὲν δύνανται τις εὐκόλως νὰ περιγράψῃ εἶναι ἡ πελατεία τοῦ ἀθλοῦ ἐκείνου καταγωγίου.

Ἐπαῖται καὶ ἀλήται παράδοξοι, λωποδύται καὶ ὑπηρέται ἄνευ ἔργου, ἀμαξηλάται ἄνευ ἀμάξης, ἀπετέλουν πλήρη συλλογὴν παράδοξον καὶ εἰδεχθῆ ἐνταύτῳ.

Τέλος ὁ Ροβινὼ εἶδεν ἐν τινι σκοτίᾳ γωνίᾳ στενὴν θέσιν ἐλευθέραν πλησίον δύο θαμῶνων παίζόντων βεζίκιον.

Ὁ νεώτερος τούτων ἦν περίπου τριακοντούτης, ἀλλ' ἐκ τῶν ρυτίδων, αἵτινες ἠύλακτον τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, ἠννόει τις ὅτι εἶχε διανύσει τρικυμιώδη βίον.

Ξανθός, λεπτός, σχεδὸν κομψὸς τὴν κατασκευὴν, μὲ κόμην ἀραιὰν καὶ μύστακα λεπτόν, διετήρει ἔχνη μορφώσεως καλητέρας τῆς τῶν συντρόφων του.

Καὶ αὐτὴ δὲ ἡ περιβολὴ τοῦ οὐδαμῶς ὁμοιάζε πρὸς τὴν τῶν ἄλλων.

Ὁ ἐπενδύτης αὐτοῦ, καίτοι πεπαλαιωμένος, ἦν καθάριος, ὁ δὲ πῖλός του ἐφαίνετο πολυτελῆς πλησίον τῶν φανταστικῶν καλυμμάτων τῶν γειτόνων του. Τὸ ὄχρον καὶ κατεσκληρὸς πρόσωπόν του ἐφωτίζετο ὑπὸ δύο πυρρῶν ὀφθαλμῶν, ἀναδιόδων ἐκλάμψεις εὐφυίας.

Ὁ ἄλλος τούναντιον εἶχεν ὕψος ληστοῦ ἐξ ἐπαγγέλματος.

Μελαγχροινός, σχεδὸν μέλας, ὑψηλός καὶ ρωμαλέος, μὲ βραχεῖαν καὶ οὐλὴν κόμην, καὶ πρόσωπον σχεδὸν κεκαλυμμένον ὑπὸ ἄδρας γενειάδος, ἐνέπνεε φόβον.

Ὁ Ραβού ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου ἠσθάνθη ρίγος ὡς εἰ εὕρισκετο ἐνώπιον λύκου.

Ὁ ἄνθρωπος ἐν τούτοις οὗτος ἔνευσε διὰ τῆς κεφαλῆς τῷ Ροβινὼ, ὅστις ἐκτύπησεν αὐτὸν ἐπὶ τοῦ ὄμου.

— Καλὴ ἐσπέρα, Ναθάρ, εἶπε.

Καὶ ἀπευθυνόμενος τῷ ξανθῷ νέῳ :

— Εἶσαι καλὰ, δικηγόρε ;

— Περιφσημα, ἀπήνησεν ὁ ἄλλος ρίπτων τὸ παιγνιόχαρτον αὐτοῦ.

Ἐπειδὴ δὲ οἱ δύο παῖκται διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἠρώτων τὸν Ροβινὼ ὑποδεικνύοντες τὸν Ραβού :

— Εἶναι φίλος, εἶπεν ἀπλῶς. Δέκα χρόνων φίλος. Θαυμασίος κωμικός, γνωστός εἰς τὰς ἐπαρχίας καὶ προσεχῶς εἰς Παρισίους ὁ διάσημος Ραβινέλ.

Τοῦτο ἦτο ἀληθῶς τὸ πλαστὸν ὄνομα τοῦ Ραβού.

Καὶ ὁ Ροβινὼ ἐξηκολούθησεν :

— Εἴμεθα τυχεροὶ νὰ τὸν ἐχῶμεν ἀπόψε. Ἐχει χρήματα.

Τὸ πρόσωπον ἐκείνου, ὃν ὁ Ροβινὼ εἶχεν ἀποκαλέσει Ναβάρ, ἀπήστραψεν, ὁ δὲ Ραβού παρετήρησεν ὅτι διήνοιγε τοὺς ὀφθαλμούς, οὓς μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἐτήρει ἡμικλείστους, ὡς εἰ ἠνόχλει αὐτὸν τὸ φῶς.

— Λοιπὸν ὁ κύριος θὰ μᾶς κερᾶσῃ; εἶπε.

— Πολὺ εὐχαρίστως, ἐκλαμπρότατοι, εἶπεν ὁ Ραβού μετ' εὐγενοῦς νεύματος.

[*Ἐπετα συνέχεια].

TONY

ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ

Μυθιστορία ΛΙΜΥΑΙΟΥ ΡΙΣΒΟΥΡΓ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

ΚΕ'

Τὸ φέρετρον τῶν ἐντόμων.

Ἄμφότεροι διετέλεσαν πρὸς στιγμὴν σιωπηλοί. Ὁ Ἀδριανὸς κατεβίθρωσκε διὰ τοῦ βλέμματός τὴν νεανίδα· ἐφαίνετο μεθυσκόμενος ἐκ τοῦ κάλλους αὐτῆς. Εἰσέπνεεν ἠδὺ ἄρωμα ἀθωότητος καὶ ἀγνότητος, ὅπερ ἐπλήρου πᾶσαν αὐτοῦ τὴν καρδίαν. Τὸ αἷμά του ἐκυκλοφόρει εἰς τὰς φλέβας αὐτοῦ. Οὐδέποτε ἠσθάνθη τσαύτην μυχίαν διατάραξιν ἢ το ἀνίκανος νὰ σκεφθῇ, ὡς εἰ ἀπεστερήθη τὴν χρῆσιν τῶν διανοητικῶν αὐτοῦ δυνάμεων. Ἐπεθύμει νὰ μάθῃ πολλά, ἤθελε νὰ ἐρωτήσῃ τὴν κόρην, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμα, ἢ μάλλον ἠγνόει τίνα πρῶτον νὰ τῇ ἀπευθύνῃ ἐκ τῶν πολυπληθῶν ἐρωτήσεων, ἃς εἶχε νὰ τῇ ἀποδώσῃ.

Ἡ νεάνις ἐθίξεν ἑλαφρῶς τὸν βραχιόνα αὐτοῦ.

— Διατί με παρατηρεῖς τοιουτοτρόπως; ἠρώτησεν αὐτόν.

— Διατί; ὑπέλαβεν ἀνασκιρτήσας, ἀλλὰ σὲ θαυμάζω. Εἶσαι τόσον χαρίεσσα, τόσον ὠραία! Ὅταν εὐρίσκωμαι πλησίον σου λησμονῶ τὰ πάντα, τοὺς φίλους μου, τὸν κόσμον. Τὸ παρελθὸν καὶ τὸ μέλλον διαγράφονται ἐκ τῆς μνήμης καὶ συναισθάνομαι μόνον τὴν στιγμὴν αὐτὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν καταγοητεύομαι. Νομίζω ὅτι δὲν εὐρίσκομαι πλέον ἐπὶ τῆς γῆς, ἀλλ' ὅτι μετεφέρθη εἰς τὸν οὐρανόν. Ἡ μικρὰ αὐτῆ, ἡ ἄγνωστος καὶ ἀπόκρυφος γωνία, ἔνθα ἀναπνέεις, καὶ ζῆς στολιζοῦσα τὰ πάντα, ἔνθα τὰ ἄνθη αὐτά, τὰ δένδρα καὶ ἡ γλῶσση φωτίζονται ἐκ τῆς ἀκτινοβολίας σου ἢ μικρὰ αὐτῆ γωνία τῆς γῆς εἶναι δι' ἐμὲ ὁ κόσμος ὅλος. Δὲν βλέπω τίποτε πλέον, διότι ἀφίεμαι ὅλως εἰς σέ.

Ἡ νέα ἐκίνησεν ἠρέμα τὴν κεφαλὴν.

— Δὲν ἐννοῶ, εἶπεν ὁ πατὴρ μου δὲν μοὶ ἡμιλεῖ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, καὶ ὅμως βλέπω ὅτι ὅσα μοὶ εἶπες εἶναι καλὰ. Ὁ πατὴρ μου μὲ ἀγαπᾷ πολὺ, ἀλλὰ ποτέ δὲν μοὶ λέγει: Εἶσαι ὠραία!

— Ὁ καθρέπτης σου ὑπῆρξεν ὀλιγώτερον ἐχέμυθος, ἀνταπήνησεν ὁ Ἀδριανός.

— Ὁ καθρέπτης μου;

— Ναί, ὅταν μένης ἐνώπιόν του, διὰ νὰ διευθετήσῃ τοὺς βροστρῦχους τῆς ὠραίας ξανθῆς κόμης σου.

— Ἄ! ὑπέλαβεν ἡ κόρη κρούσασα τὰς μικρὰς αὐτῆς χεῖρας. Ἀληθῶς ὁ καθρέπτης μου μὲ κάμνει νεωτέραν καὶ ὠραιότεραν τῆς Φραγκίσκης.

— Ποία εἶναι ἡ Φραγκίσκη;

— Ἡ ὑπηρετριά μας.

Ὁ μαρκήσιος ἐμειδιάσεν.

— Ἄ! ὑπέλαβε μετ' ἐνθουσιασμοῦ, εἶμαι βέβαιος ὅτι εἶσαι ὠραιότερα ἀπὸ ὅλας τὰς φίλας, τὰς ὁποίας γνωρίζεις.

— Δὲν γνωρίζω καμμίαν.

— Τί; κανένα λοιπὸν δὲν βλέπεις;

— Μόνον τὸν πατέρα μου καὶ τὴν Φραγκίσκη βλέπω.

— Ὅστε δὲν ἐξέρχεσαι ποτέ τοῦ κήπου;

— Ποτέ.

— Ἄ! ὑπέλαβεν ὁ μαρκήσιος.

Μετὰ μικρὰν σιωπὴν ἐπανέλαβεν:

— Πρὶν ἔλθῃς ἐδῶ, ποῦ ἦσο;

— Πολὺ μακρὰν.

— Δὲν ἦσο μόνη, ὡς τώρα; εἶχες τότε φίλας;

— Ὅχι, ἀπεκρίθη, πάντοτε εἶμαι μόνη με τὸν πατέρα μου. Πρὶν νὰ ἔλθωμεν ἐδῶ εἴχομεν οἰκίαν καὶ κῆπον ὡς αὐτόν, με παντός εἶδους ἄνθη, καὶ ὡς καὶ τώρα, οὕτω καὶ τότε, ὁ πατὴρ μου δὲν ἐδέχετο κανένα καὶ δὲν ἐξήρχετο ποτέ.

— Διατί;

— Δὲν ἤξεύρω.

— Δὲν ἐπιθυμεῖς λοιπὸν νὰ ἴδῃς τὸν κόσμον, νὰ τὸν γνωρίσῃς;

— Ὅχι.

— Ὅστε τίποτε δὲν ἐπιθυμεῖς;

— Τίποτε. Ὅταν θέλω τί, ὁ πατὴρ μου μοὶ τὸ δίδει. Ἐχω ὠραία κοσμήματα καὶ ὠραίας ἐσθῆτας.

— Καὶ σοὶ ἀρκοῦν αὐτά;

— Ἡξεύρω πολὺ καλὰ ὅτι ὑπάρχουν πράγματα, τὰ ὁποῖα ἀγνοῶ, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν τὰ εἶδα ποτέ, δὲν δύναμαι νὰ τὰ ζητήσω.

— Ὅταν πρὸ ὀλίγου μὲ εἶδες ἐκεῖ, ἐπὶ τοῦ τοίχου, τί ἐσκέφθῃς;

— Τίποτε.

— Δὲν ἐφοβήθῃς;

— Ὅχι. Σὲ παρετήρησα, καὶ ἐνόησα ἀμέσως ὅτι δὲν ἠθελες νὰ μὲ βλάψῃς.

— Διατί μ' ἔφερες εἰς τὸν κῆπον;

— Διὰ νὰ ἡμιλήσωμεν.

— Σὲ εὐχαριστεῖ αὐτό;

— Ναί.

— Τί θὰ εἶπῃ ὁ πατὴρ σου, ὅταν μάθῃ ὅτι νεὸς τις σὲ εἶδε καὶ σοῦ ὡμίλησεν;

Ἡ νεάνις ἐμειδιάσεν.

— Ἐὰν τὸν λυπήσῃ αὐτό, θὰ τὸν ἐναγκάσω καλίσθω καὶ θὰ τοῦ εἶπω ὅτι ἐγὼ τὸ ἤθελα.

— Ἐδῶ εἶναι ὁ πατὴρ σου;

— Ὅχι, ἀνεχώρησε.

— Θ' ἀργήσῃ νὰ ἔλθῃ;

— Ὅταν μὲ ἀφίγη, ἐπιστρέφει πάντοτε μετὰ τρεῖς ἢ τέσσαρας ἡμέρας.

— Ποῦ ὑπῆγε;

— Εἰς Παρισίους.

— Γνωρίζεις τοὺς Παρισίους;

— Ὅχι, ἤξεύρω μόνον ὅτι εἶναι μεγάλη πόλις.

— Δὲν ἐξέφρασες ποτέ εἰς τὸν πατέρα σου τὴν ἐπιθυμίαν νὰ τὸν συνοδεύσῃς εἰς Παρισίους;

— Ναί, μίαν φορὰν.

— Καὶ δὲν σ' ἐπῆρε μαζὴ του;

— Δὲν ἠθέλησεν.

— Ἐλυπηθῆς διὰ τοῦτο;

— Πρὸς στιγμὴν ὅταν ὅμως αἰσθάνωμαι λύπην, παρηγοροῦμαι, ἀφοῦ ὑπάγω νὰ ἴδω τὰ ἄνθη μου.

— Δὲν μοὶ λέγεις τίποτε διὰ τὴν μητέρα σου; εἶναι βεβαίως ἀποθαμμένη.

Ἡ νεάνις ἠνέφξε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ προσέβλεψε τὸν μαρκήσιον, ὡς εἰ δὲν ἤκουσε.

— Ἡ μήτηρ μου! ὑπέλαβε, καὶ τί; εἶχει κανεὶς μητέρα;

Ὁ Ἀδριανὸς ἔμεινεν ἐστατικός, μὴ δυνάμενος ν' ἀπαντήσῃ. Ἡ ἀλλόκοτος ἄμα καὶ ἀπρόοπτος αὐτῆ ἀπάντησις τὸν ἐξέπλητην ἐτι μάλλον. Τὸ βλέμμα τῆς κόρης ἐγένετο ρεμβῶδες, ἐνόμιζε δέ τις ὅτι ἀνεζήτει νὰ ἀναμνησθῇ τι.

Μετὰ μακρὰν σιωπὴν ὁ μαρκήσιος ἐπανέλαβε:

— Πῶς ὀνομάζεται ὁ πατὴρ σου;

Ἡ νεάνις προσέβλεψεν αὐτὴς τὸν μαρκήσιον μετ' ἐκπλήξεως καὶ ἀπεκρίθη:

— Δὲν ἤξεύρω.

— Ἐπὶ μάλλον καὶ μάλλον ἀποβαίνει παράδοξον! διενόηθη ὁ νεός.

— Καὶ σὺ, πῶς ὀνομάζεσαι;

— Χρυσουγὴ. Ἀγαπᾷς τὸ ὄνομα αὐτό!

— Τὸ εὐρίσχω ἐξαίρετον· δὲν εἴμποροῦσε κανεὶς νὰ σοὶ δώσῃ καλλίτερον ὄνομα.

— Ἄ! εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη! ἀνεκραξέ.

Καὶ ἔκρουσεν αὐτὴς τὰς χεῖρας μετὰ παιδικῆς χαρᾶς.

— Ὁ πατὴρ μου ποτέ δὲν μὲ λέγει δεσποινίδα, ἐπανέλαβε· θὰ μὲ ὀνομάζῃς καὶ σὺ Χρυσουγὴν ὡς ἐκεῖνος.

— Ναί, δεσποινὴς Χρυσουγὴ.

— Ἐγὼ δὲ πῶς πρέπει νὰ σὲ ὀνομάζω;

— Ἀδριανόν.

— Ἀδριανός, Ἀδριανός... Ναί, μοὶ ἀρέσει αὐτὸ τὸ ὄνομα, ὑπέλαβε.

— Γνωρίζεις μουσικὴν, δεσποινὴς Χρυσουγὴ; ἔλαβον τὴν εὐχαρίστησιν νὰ σὰς ἀκούσω ᾄδουσαν.

— Τραγουδῶ συχνά.

— Τραγουδεῖς θαυμάσια.

— Δὲν ἤξεύρω μόνον τὴν πυρραλίδα καὶ ὑπολαῖδα ἀκούω νὰ τραγουδοῦν.

— Ἐχεις ἀρμονικωτάτην φωνήν.

— Ἐπεθύμουν νὰ τραγουδῶ ὡς τραγουδοῦν νὰ πτηνά, ἀλλὰ δὲν ἤμπορῶ.

Μετὰ δὲ στιγμιαίαν σιωπὴν ἐπανέλαβεν:

— Ὁ πατὴρ μου μοὶ ἠγόρασε κλειδοκύμβαλον καὶ μὲ ἔμαθε νὰ παίζω ὀλίγον, εἶναι ὅμως πολὺ δύσκολον νὰ μάθῃ κανεὶς καὶ αὐτὸ μ' ἐνοχλεῖ καὶ μὲ κουράζει. Ὡ! εἶμαι πολὺ ἀμελής! Ὁ πατὴρ μου ἤξευρε πολλά πράγματα καὶ ἠθελε νὰ μὲ μάθῃ ὅλα, ἀλλὰ δὲν τὰ ἐννοῶ. Νὰ σοὶ εἶπω, προτιμῶ νὰ τρέχω εἰς τὰς δεινροστοιχίας τοῦ κήπου, νὰ ἡμιλῶ μὲ τὰς χρυσαλλίδας καὶ μὲ τὰς ρόδας καὶ νὰ τραγουδῶ μετὰ τὴν ὑπολαῖδα ἢ νὰ ἀναγινώσκω κανέν βιβλίον.

Καὶ ἀφῆκε χαροποιᾶν ἀναφώνησιν.

— Ἀδριανέ, ἐπανελάθειν, ἐκεῖ, ἐκεῖ, παρτήρησε.

— Βλέπω ἐν πτηνόν, τὸ ὁποῖον πηδᾷ ἐπὶ τῶν κλάδων.

— Εἶναι ἀπὸ τὰς ὑπολαΐδας μου· ἐὰν δὲν ἦσο πλησίον μου θὰ ἤρχετο ἐδῶ μέχρι τῶν ποδῶν μου· κάποτε στρέφεται γύρω τῆς κεφαλῆς μου καὶ κάθεται εἰς τὸν ὠμόν μου. Ἐκεῖ, εἰς τὴν λεπτοκαρυὰν ἐκείνην, κατεσκεύασεν ἐφέτως τὴν φωλεάν της, μίαν φωλεάν μικροτάτην ἀπὸ μικρὰ ξηρὰ χόρτα καὶ ἀπὸ βρύα καὶ τρίχας ἔσθωθεν. Τὴν εἶδα ὅταν εἰργάζετο καὶ σιγὰ σιγὰ ἐπλησίασα. Μὲ τὴν μυτίτσα της ἐκτίζε τὴν φωλεάν της· μὲ ποῖαν δραστηριότητα εἰργάζετο! Ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν κατεσκεύασε τὴν μικρὰν τῆς οἰκίαν, ἣ ὅποια εἶχε διὰ στέγην ὠραίον πράσινον φύλλον. Τὴν ἄλλην ἡμέραν εἶχεν εἰς τὴν φωλεάν ἕνα αὐγὸ στακτὴ μὲ μαῦρα στίγματα, ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγον ἔγειναν πέντε ὄμια. Τότε δὲν ἄφριε πλέον τὴν φωλεάν της· ἐπήγαινα κάθε ἡμέραν καὶ τὴν ἐβλεπα καὶ εὐθύς ὡς μὲ ἤκουε ἐσηκόνετο, ἤνοιγε τὸ στοματάκι της, ἐτέντωνε τὸν λαιμόν καὶ μ' ἐκύτταζε μὲ τὰ ὠραῖά του μαῦρα ματάκια. Τῆς ἠμιλοῦσα καὶ μὲ ἤκουε, ἐφαίνετο ὅτι μὲ ἐνοοῦσε. Ταυτοχρόνως ἄλλη ὑπολαΐς, ἣ ὅποια ἐκάθητο εἰς ἕνα κλαδάκι, ἐτραγουδοῦσε σὰν νὰ ἤθελε νὰ μοῦ εἶπῃ ὅτι ἦτο εὐχαριστημένη.

»Ἐνα πρωὶ δὲν εἶδα πλέον τὴν ὑπολαΐδα μου εἰς τὴν φωλεάν· ἀνήσυχος παρεμέρισα τὰ φύλλα διὰ νὰ παρατηρήσω εἰς τὴν φωλεάν. Δὲν εὐρίσκω πλέον αὐγὰ, ἀλλὰ μικροῦτσικα πουλάκια, χωρὶς πτερὰ. Τότε ποῦ ἔσκυφτα τὸ κεφάλι μου, ἐκίνησα λίγο τὰ κλαδιά καὶ ἔκαμα μικρὸν θόρυβον, τὰ μικρὰ, τὰ ὅποια βέβαια ἐκοιμῶντο, ἐξύπνησαν, εἶδα δὲ τότε πέντε κόκκινα κεφαλάκια, χωρὶς μάτια, καὶ πέντε στοματάκια ἀνοικτὰ· ἐζητοῦσαν τροφήν, τὰ καυμένα. Σχεδὸν ἀμέσως εἶδα νὰ φθάσουν αἱ δύο ὑπολαΐδες μου, αἱ ὅποια ἐπετοῦσαν τριγύρω εἰς τὴν λεπτοκαρυὰν, ἀλλὰ δὲν ἐτολμοῦσαν νὰ πλησιάσουν καὶ ἐφαίνοντο ἀνήσυχτοι. Ἀπεμακρύνθησαν τότε ὀλίγον καὶ ἀμέσως ἡ μία κατόπιν τῆς ἄλλης ἐμβῆκαν εἰς τὴν φωλεάν καὶ ἤρχισαν νὰ δίδουν τροφήν εἰς τὰ μικρὰ.

»Γιὰ κύτταζε, Ἀδριανέ, πῶς μὲ παρατηρεῖ ἡ ὠραία μου ὑπολαΐς καὶ μὲ πόσῃν χαρὰν στρέφει τὸ μαῦρό της κεφαλάκι. Βέβαια ἐννοεῖ ὅτι σοῦ ἠμιλῶ δι' αὐτήν.

— Σὲ ἀκούει, ὡς ἐγώ, ἀπεκρίθη ὁ νέος, ὑπομειδιῶν.

— Τὰ μικρὰ ἐμεγάλωσαν γρήγορα, ἐπανελάθειν ἡ Χρυσουγὴ ὕστερον ἀπὸ ὀλίγας ἡμέρας εἶχον πτερὰ καὶ τέλος ἕνα βράδυ ἐπέταξαν ἀπὸ τὴν φωλεάν. Καὶ δὲν ἦλθαν καθόλου, ἀλλὰ δὲν ἔφωγαν καὶ ἀπὸ τὸν κηπὸν εὐρίσκονται ἀκόμη ἐδῶ μέσα. Καὶ τὰ πτηνὰ ἀγαποῦν τὰ ἄνθη καὶ τὴν πρασινάδα, τρέχουν μαζὶ μου εἰς τὰς δένδροστοιχίας, παίζουσιν εἰς τὰ δένδρα, μὲ γνωρίζουν, καὶ ὅταν τραγουδῶ τραγουδοῦν καὶ αὐτὰ μαζὶ μου.

— Συμβαίνει κάμμιὰ φορὰ νὰ κλαύσης, ἀφοῦ τραγουδήσης; ἠρώτησεν ὁ μαρκήσιος.

— Ὅταν ἔχω λύπην, κλαίω.

— Καὶ ποῖαν λύπην εἰμπορεῖς νὰ ἔχης;

— Ὅταν δὲν εὔρω ζωντανὴν κάμμιαν ὑπολαΐδα τίποτε δὲν μὲ παρηγορεῖ· εἶμαι λυπημένη, ὅταν βλέπω νὰ πίπτουν τὰ φύλλα τοῦ ρόδου, ἀλλὰ χαίρομαι ὅταν ἀνοίγῃ τὸ ἄλλο. Διατί τὰ ἄνθη νὰ μὴ μένουν πάντοτε ὠραῖα; Ἄ! τίποτε δὲν ἔπρεπε ν' ἀποθαινῇ!... Ἐδῶ δὲν ἔχω μόνον τὰ ἄνθη καὶ τὰ πτηνὰ μου, ἀλλὰ καὶ τὰ ἔντομά μου, ἀπὸ αὐτὰ προτιμῶ τοὺς κανθάρους καὶ τὰς χρυσαλλίδας. Ἄχ! ὑπάρχουν καὶ κακὰ ἔντομα, τὰ ὅποια πολεμοῦν τὰ ἄλλα καὶ τὰ φονεύουν. Λοιπὸν ὁσάκις εὔρω φονευμένον κἀνὲν ἀπὸ τὰ ἔντομά μου, λυποῦμαι πολὺ καὶ κλαίω!

Καὶ ἐγερθεῖσα εἶπε τῷ νέῳ·

— Ἔλα μαζὶ μου.

Καὶ ὠδήγησεν αὐτὸν εἰς μέρος τοῦ κηπὸν, ἐνώπιον μικροῦ τετραγώνου γῆς ὁμοιάζοντος πρὸς τύμβον, ἐν τῇ ἄκρᾳ πρασιᾶς, περιβαλλομένου ὑπὸ ἴων καὶ ἀμαράντων.

— Ἐκεῖ εἶναι, τῷ εἶπε χαμηλοφώνως.

— Ἐκεῖ, ὑπέλαθε, ζητῶν νὰ ἐνοήσῃ τί ὑπῆρχεν ἐκεῖ.

— Εἶναι ὁ τάφος, ἀπεκρίθη.

— Ὁ τάφος;

— Ἐννοεῖς;

— Ὅχι, ἀκόμη.

Ἡ κόρη ἔλαβε μικρὸν πτύον, ἐγονυπέτησε καὶ ἐν συνοχῇ καρδίας ἀνώρυξε τὴν γῆν· ὅτε δὲ κατεσκεύασε μικρὰν ὀπήν ὁ μαρκήσιος εἶδε μικρὸν κιβώτιον ἐξ ἐπαργύρου μεταλλοῦ. Ἡ κόρη ἀφήρησε τὸ λοιπὸν χῶμα, ἐξήγαγεν ἐκ τῆς ὀπῆς τὸ κιβώτιον καὶ ἤνοιξεν αὐτό.

Ἐν τῷ κιβωτίῳ τετυλιγμένῳ μετὰ λευκοῦ μεταξωτοῦ ὑφάσματος, ὑπῆρχεν ἕτερον τεμάχιον μεταξωτοῦ, τοῦ αὐτοῦ χρώματος, διευθετημένον ἐν εἶδει νεκρικῆς σινδόνης.

Ὁ νέος ἔκυψεν ἵνα ἴδῃ καλλίτερον, ἢ δὲ Χρυσουγὴ ἤνοιξε τὸ μεταξίνον ὑφασμα.

— Βλέπεις; εἶπε, ταπεινοφώνως.

Ὁ νέος εἶχεν ἐνώπιόν του δωδεκάδα κανθάρων διαφόρου μεγέθους καὶ χρωμάτων ποικίλων καὶ τινὰς χρυσαλλίδας, ὧν τὰ πτερὰ ἐπιπτον εἰς κόνιν.

— Πάλιν ἕνας μέρμηγκας, εἶπε περιαλγῆς· αὐτὰ τὰ κακὰ ἔντομα, φονεύουν τὰς χρυσαλλίδας μου καὶ τοὺς κανθάρους. Γιὰ ἰδέ τα, ἐξηκολούθησε λυπηρῶς, τὰ ἐφόνευσαν· δὲν θὰ τὰ ἴδω πλέον νὰ κοιμῶνται ἐπάνω εἰς τὰ ἄνθη καὶ νὰ λούωνται εἰς τὴν δρόσον... Οἱ καυμένοι οἱ κἀνθαροι, αἱ καυμένοι αἱ χρυσαλλίδες!

Καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ, ἐνῶ ὁ μαρκήσιος ἀκίνητος ἔθεατο αὐτήν μετὰ καταπληξέως. Μετὰ μικρὸν ἐκάλυψε πάλιν τὰ ἔντομα, ἐκλείσε τὸ κιβώτιον, ἢ μάλλον τὸ φέρετρον τῶν κανθάρων, τὸ ἔθηκεν ἐν τῷ μικρῷ τάφῳ καὶ ἀπέμαξε τοὺς ὀφθαλμούς.

Διῆλθε τότε πρὸ αὐτῆς μεγάλη χρυσαλλίς μὲ ἐρυθρὰ στίγματα καὶ πορτοκαλλοχρόους ραβδώσεις, ἣτις ἐκάθισεν ἐπὶ βαλσαμίνης, ὀλίγον ἀπωτέρω.

— Ἄ! ἄ! ὑπέλαθε, ἀποταθεῖσα πρὸς τὴν χρυσαλλίδα, ἤλθες πάλιν. . . ὦ! τὴν τρελλήν! Δὲν σὲ εἶδα χθές, ποῦ ἦσο;

Καὶ ταῦτα λέγουσα, ἐπλησίασεν αὐτήν· ἐκείνη ἀπὸ τῆς βαλσαμίνης ἐκάθισεν ἐπὶ ρό-

δου. Ἐστράφη τότε πρὸς τὸν νέον, καὶ ἐνῶ μέχρι τοῦδε ἐκλαίειν ἦδη ἐγέλα.

Ὁ Ἀδριανὸς ἠσθάνθη παράδοξον στενοχωρίαν. Αἴφνης ἰδέα διῆλθε τοῦ νοῦ αὐτοῦ, ἀνεσκίρτησε καὶ ἠσθάνθη σπαραγμὸν καρδίας.

— Εἶναι ἠλίθιος, διενεθήθη, ἠλίθιος!

ΚΣ'

Ἡ ἄφωνος γυνή.

Ὁ μαρκήσιος Βερβεῖν ἐγένετο κάτωχος καὶ ἠσθάνθη προδιάδου εἰς δάκρυα· ἡ Χρυσουγὴ ἐξήταξεν αὐτὸν ἄφωνος ἐξ ἐκπλήξεως· τὸν ἐπλησίασεν ὁμοῦ καὶ τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ βραχίονος αὐτοῦ θέσασα.

— Τί ἔχεις; τὸν ἠρώτησεν.

— Δὲν ἔχω τίποτε, ἀπεκρίθη.

— Νομίζει κἀνεὶς ὅτι ἀνέβηκαν δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σου.

— Ὅχι, ὄχι, ἀπατάσαι.

— Δόξα σοὶ ὁ Θεός.

Καὶ λαβοῦσα αὐτὸν ἀπὸ τῆς χειρὸς,

— Ἔλα, τῷ εἶπεν, ἔλα.

— Ποῦ θὰ μὲ ὑπάγῃς;

— Εἰς τὴν οἰκίαν.

Ἐξηκολούθησαν βαδίζοντες διὰ τῆς δένδροστοιχίας, ἐνθα εὐρίσκοντο, καὶ μετὰ μικρὸν ἀφίκοντο εἰς ἀρχαῖον κτίριον, οὐτινος ἡ θύρα ἦν ἀνοικτὴ· ἀφοῦ ἀνέβησαν τὰς τέσσαρας λιθίνας βαθμίδας καὶ ἐπροχώρησαν πρὸς τὸν διάδρομον, ἡ Χρυσουγὴ ἔστη ἐνώπιον θύρας, ἤνοιξεν αὐτήν καὶ εἰσῆλθεν εἰς εὐρεῖαν αἴθουσαν, φωτιζομένην ὑπὸ δύο μεγάλων παραθύρων.

Ἡ ἐπιπλοσκυῆ, καίτοι ἀρχαίου συρμοῦ, καὶ ἀπέριτος, ἦτο πλουσία. Τὸ ἀνάκλιτρον, αἱ ἔδραι κτλ. ἦσαν ἐπεστρωμένοι δι' ἀρχαίου ὑφάσματος, τὸ αὐτὸ δὲ ὑφασμα ἐχρησίμευε καὶ ὡς παραπετάσματα τῶν παραθύρων. Οἱ τοίχοι ἐπεστρωμένοι διὰ χαρτου, ἀμαυροῦ χρώματος, καθίστων μελαγχολικώτερον τὸ ὁματίον, ὅπερ ἐφαίνετο ὡς μοναχικὴ μάλλον κατοικία, χωρὶς νὰ ἀντιροπιζῶσι τὴν ἐντύπωσιν ταύτην δύο μεγάλα ἐνετικά κάτοπτρα καὶ εἰκόνες μεγαλοπρεπεῖς ἐρρυτιδωμένοι ὡς ἐκ τῆς ἡλικίας. Παρὰ τὴν ἐστίαν, παρομοίαν πρὸς τὰς ἐτε καὶ νῦν ἐν παλαιοῖς ἐπαύλεσιν εὐρίσκομένης, εὐρίσκετο τὸ κλειδοκύμβαλον, ἐφ' οὗ πολλὰ φυλλάδια μουσικῆς. Ἰπῆρχε προσέτι εἰκονογραφικῶν λευκῶμα, ἄτλας γεωγραφικός, βιβλίον βοτανικῆς καὶ τοῦ Βυφφῶνος ἡ φυσικῆ ἱστορία τῶν ὀρυκτῶν. Ἐν τῷ βῆθει, ἐναντι τῶν δύο παραθύρων, ὑπῆρχεν μικρὰ κλίνη, τῆς ὁποίας τὸ ἐξ ἐρυθρᾶς μετάξης ἐπιστρωμα, πεποικιλμένον διὰ μεγαλοπρεπῶν τριχάπτων κατὰ τὰς παρυφάς, ἀπετέλει παράδοξον ἀντίθεσιν πρὸς τὰ ἄλλα ἐπιπλα τοῦ οἰκήματος.

Τὸ βλέμμα τοῦ μαρκησίου, μετὰ ταχεῖαν τῶν περὶ αὐτὸν ἐξέτασιν, ἔστη ἐπὶ τῆς πρὸς ἀνάκλιτρον κλίνης.

— Ὅποταν κουρασθῶ, τῷ εἶπεν ἡ Χρυσουγὴ—καὶ αὐτὸ μοὶ συμβαίνει ἐνίοτε—ἀναπαύομαι ἐκεῖ ἐπάνω.

— Πῶς ἡ πτωχὴ αὐτὴ κόρη δύναται νὰ ζῆσθαι ἐδῶ, εἰς τὴν φυλακὴν αὐτήν; εἶπε καθ'

ἐαυτόν. Φεῦ! ἐννοῶ δὲν ἔχει ἡ ἀτυχῆς πόθος, δὲν δύναται νὰ ἐπιθυμῆσῃ, τῇ ἀρκεῖ ὁ ἀήρ, τὸν ὅποιον ἀναπνέει, ἀρκεῖται νὰ βλέπῃ ὅ,τι πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχει ἡ διάνοιά της δὲν δύναται νὰ χωρήσῃ περαιτέρω.

Καὶ ἄκων ἐπανέλαβαν καθ' ἑαυτόν :

— Εἶναι ἡλίθιος, ἡλίθιος!

Ἄνεκφραστος ἀγωνία κατεῖχεν αὐτόν. Ἡ κόρη ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου καὶ ἐνευσεν αὐτῷ νὰ καθήσῃ πλησίον της. Ἦδη ἡ νέα αὕτη, ἥς ἡ τε γλῶσσα, οἱ τρόποι καὶ αἱ ιδεαὶ ἦσαν ἄτακται, ἐξήσκει ἐπὶ τοῦ μαρκησίου, ἐν ἀγνοίᾳ του, μυστηριώδη δύναμιν, οἰονεὶ γοητεῖαν. Ἄνεξήγητον θέληγητρον, εἰς ὃ δὲν ἠδύνατο ν' ἀντιστῆ, καὶ εἰς τὸ ὅποιον ὄφειλε νὰ ὑποκύψῃ, εἶχεν ἡ ὠραιότης τῆς Χρυσσαυγῆς, πρὸς δὲ καὶ αὐτὴ ἡ οἰκειότης, ἡ ἀπειρία καὶ ἡ ἀλλόκοτος αὐτῆς ἀφέλεια.

— Ἀδριανέ, ἔλα λοιπόν, τῷ εἶπε.

Ἐμελλε νὰ ὑπακούσῃ αὐτῇ, ὡς πειθῆνιον παιδίον, ὅτε ἠνεῶν ἄφνης ἡ θύρα, γυνὴ δὲ μεγαλόσωμος καὶ ρωμαλέα, τεσσαράκοντα πέντε ἐτῶν περίπου εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν. Εἰς τὴν θέαν τοῦ νέου ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου αὐτῆς ἐξηγηρίωθη ἐκ μανίας, ἠνωρθώθησαν δ' ἐπὶ τοῦ μετώπου αὐτῆς αἱ ὑπόλευκαί τῆς κεφαλῆς τρίχες, οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἠνεῶχθησαν ὑπερμεταμέως καὶ ἀπήστραψαν ἀγρίως, ἤχος παρατεταμένους, βραγχῆς καὶ φοβερός, ὅμοιος πρὸς φωνὴν θηρίου, ἐξῆλθε τοῦ λάρυγγος αὐτῆς. Ὄρμησε πρὸς τὴν ἐστίαν, ὡς πᾶνθηρ, ἤρπασεν ἐγχειρίδιον ἀνηρτημένον ἐκ τοῦ τοίχου μετ' ἄλλων ὄπλων, ἀνέσπασεν αὐτὸ ἐκ τῆς θήκης, νέον δὲ ἀφήσασα βρυχηθμόν, μὲ φλογερὸν τὸ βλέμμα, ἀνατεταμένῃ τὴν χεῖρα καὶ φοβερὰ ἐφόρμησε κατὰ τοῦ μαρκησίου.

Ὁ νέος μόνις ἔλαβε καιρὸν νὰ κινηθῆ, οὕτω δὲ τὸ ἐγχειρίδιον ἐπληξεν τὸ κενόν. Ἡ μανία τῆς γυναικὸς ἐπυῆξεν· ἐρρόγγασεν, ἔτεινεν αὖθις τὴν χεῖρα ἐπισείουσα τὸ ἐγχειρίδιον καὶ ἔτοιμος νὰ ἐπιπέσῃ καὶ πάλιν ἐπὶ τοῦ μαρκησίου. Ἄλλ' ἐπρόφθασεν ἡ Χρυσσαυγὴ νὰ συνέλθῃ ἐκ τῆς ἐκπλήξεως, ἦν τῇ ἐπροξένησεν ὁ παράδοξος τρόπος, καθ' ὃν ἡ Φραγκίσκη ἠννοεῖ τὴν φιλοξενίαν, καὶ δι' ἐνὸς ἄλματος παρενέβη μεταξύ τοῦ νέου καὶ τῆς ἀφώνου γυναικὸς.

— Στάσου, Φραγκίσκη, στάσου, ἀνέκραξε μετ' ἐπιτακτικῆς φωνῆς.

Ἡ ἀφωνος γυνὴ ἀπεκρίθη διὰ βρυχηθμοῦ.

— Εἶναι φίλος μου, ἐπανέλαβεν ἡ νεανίς, καὶ σοὶ ἀπαγορεύω νὰ τὸν βλάψῃς.

Τῇ φορᾷ ταύτῃ ἡ Φραγκίσκη ὠπισθοχώρησεν ὑπὸ τὸ βλέμμα τῆς Χρυσσαυγῆς, ἐξηκολούθει ὅμως ν' ἀπειλῆ τὸν μαρκησίον διὰ τοῦ ὀργίλου καὶ διαπεραστικοῦ αὐτῆς βλέμματος.

— Ἐλα, διατί τὸν παρατηρεῖς τοιούτοτρόπως; τῇ εἶπεν ἡ κόρη, βλέπετε ὅτι δὲν εἶναι κακός. Φραγκίσκη, βάλτε τὸ ἐγχειρίδιον εἰς τὴν θέσιν του.

Ἡ ἀφωνος γυνὴ ἐφάνη ὅτι δὲν ἤκουσε τὴν διαταγὴν τῆς κυρίας αὐτῆς, ἡ δὲ Χρυσσαυγὴ ἐξηκολούθησεν :

— Λησμονεῖς, Φραγκίσκη, ὅτι ὁ πατήρ μου σοὶ εἶπε νὰ μὲ ὑπακούῃς; λοιπόν τώρα

μὲ λυπεῖς. Θέλεις ἄρα γε νὰ μὲ κάμῃς νὰ νὰ κλαίω;

Ἡ μεγάλη μανία τῆς Φραγκίσκης κατηνύσθη αἴφνης, ἡ δὲ Χρυσσαυγὴ ἤρπασε τὸ ἐγχειρίδιον, ἄνευ ἀντιστάσεως καὶ ἔθηκεν αὐτὸ ἐπὶ τῆς ἐστίας. Ἄλλὰ δὲν ἔπαυσε προσβλέπουσα τὸν μαρκησίον, ὅστις ἀκίνητος, ὠχρὸς καὶ τρέμων, ἤρχιζε μόλις νὰ ἐννοῇ ὅτι πράγματι ἐκινδύνευσεν ἡ ζωὴ του. Ἡ νεανίς ἐπλησίασεν αὐτόν.

— Ἡ Φραγκίσκη μὲ ἀγαπᾷ πολὺ, εἶπε, καὶ ἀπὸ πολλοῦ εὐρίσκειται πλησίον μου· ἡ Φραγκίσκη μὲ ἀνέθρεψεν. Ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ πατρός μου, μ' ἐπιτηρεῖ, χωρὶς νὰ μὲ ἀφίην διόλου, εἶναι πάντοτε πρόθυμος νὰ μὲ ὑπερασπίσῃ καθ' οἰουδήποτε κινδύνου· καὶ ἂν μὲ βλάψῃ τις ἢ μὲ λυπήσῃ, εἶναι ἰκανὴ νὰ τὸν φονεύσῃ.

— Εἶμαι πεπεισμένος περὶ τούτου, ἀπεκρίθη ὁ Ἀδριανός, διότι παρ' ὀλίγον νὰ γείνω θύμα τῆς μανίας της. Ἐννοῶ ὅτι ἡ παρουσία μου τὴν ἐξώργισε, διότι ἐνδεχόμενον νὰ ἐνόησεν ὅτι ἦλθον μὲ κακὰς προθέσεις. Ἄλλὰ σοὶ ὀρκίζομαι, δεσποινίς..

— Χρυσσαυγὴ, Χρυσσαυγὴ, εἶπεν ἐκείνη διακόψασα αὐτόν.

— Σοὶ ὀρκίζομαι. Χρυσσαυγὴ, ὅτι θὰ ἤμην ἀπαρηγόρητος, ἐὰν σοὶ ἐπροξέουν τὴν παραμικρὴν θλιψίν, ἐὰν δὲ ἐγὼ ἤμην ἡ αἰτία νὰ ρεῦσον τὰ δάκρυά σου, θὰ τὸ ἐνόμιζον δυστύχημα. Ἄ! ἄκουσον, αἰσθάνομαι εἰς τὴν καρδίαν ὅτι διὰ νὰ ἀποδιώξω τὴν θλιψίν σου, θὰ ἐθυσίαζον τὴν ζωὴν μου!

— Εἶσαι ἀγαθός, Ἀδριανέ, καὶ ἔχεις γλυκὺ τὸ βλέμμα ὡς ὁ πατήρ μου. Δὲν γνωρίζω κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν τί αἰσθάνομαι, ἀκούω ὅμως πάλλουσαν τὴν καρδίαν μου. Δὲν ἤξεύρω πῶς ἠδονὴν αἰσθάνομαι, ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἠσθάνθη ὅ,τι τώρα αἰσθάνομαι.

Καὶ ἔθηκε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου.

— Ἐδῶ, ἐξηκολούθησεν, ἐδῶ εἰς τὴν κεφαλὴν μου ὑπάρχουν πλεῖστα πράγματα συγκεχυμένα· εἶναι χάος. Ἄ! εἶμαι εὐτυχῆς, πολὺ εὐτυχῆς!

Ἐἶπε τῷ νέῳ νὰ καθήσῃ καὶ ἐκάθησε καὶ αὐτὴ πλησίον του.

Ἀπέναντι αὐτοῦ ἐκάθησε καὶ ἡ ἀφωνος γυνὴ ἐπὶ ἀνακλίντρου· καὶ δὲν ἀπήστραπτον μὲν πλέον οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς, ἀλλ' ὑπόκωφος ἤκουετο γρυλλισμός, παρεμφερῆς πρὸς τὸν τοῦ κυνός.

— Ναί, ναί, εἶμαι εὐτυχῆς, ἐπανέλαβεν ἡ Χρυσσαυγὴ, νομίζω ὅτι κατὶ μὲ βαυκαλιζεῖ ἡδῶς. Τὸ πᾶν δι' ἐμὲ μετέβαλλεν ὄψιν· ὁ ἥλιος ποτὲ δὲν ἠκτινοβόλει τόσον ὠραῖος, ποτὲ δὲν εἶδον εἰς τὸν κῆπον παρόμοιον φῶς. Πρὸ ὀλίγου παρετήρουν τὰ ἄνθη μου καὶ τὰ εὐρίσκον ὠραιότερα! Ἄ! πῶς ἀναπνέω! Ὑπάρχει κατὶ εὐθυμον εἰς τὸν ἀέρα καὶ νομίζω ὅτι ἀκούω ἀρμονικὴν μουσικὴν· νομίζω ὅτι ἀκούω νὰ ψάλλουν. Πόσον καλὰ καὶ ὠραῖα εἶναι ὅλα αὐτὰ!

Διετέλεσεν ἐπὶ στιγμὴν σιωπηλή, τὴν κεφαλὴν ἔχουσα κεκλιμένην ἐπὶ τοῦ στήθους.

— Εὐχαρίστας θὰ ἐκλείον τοὺς ὀφθαλμούς καὶ θ' ἀπεκραιώμην, ἐψιθύρισεν.

Οἱ λόγοι οὗτοι τῆς παραδόξου νέας ἔφθα-

νον μέχρι τῆς ψυχῆς τοῦ Ἀδριανοῦ· οὐδὲν ἔχων ν' ἀντίειπῃ εἰσίγα.

— Ἐνίοτε ἀθυμῶ, ἐπανέλαβεν ἡ Χρυσσαυγὴ, ὑψούσα τὴν κεφαλὴν καὶ προσηλοῦσα τοὺς γαλανοὺς αὐτῆς ὀφθαλμούς ἐπὶ τοῦ μαρκησίου· θὰ μείνῃς ἐδῶ πλησίον μου, ναί, Ἀδριανέ; Θὰ ἦσαι φίλος μου, ἀδελφός μου, καὶ θὰ σὲ ἀγαπῶ ὡς ἀγαπῶ τὸν πατέρα μου.

— Ἄ! τὸ ἐπιθυμῶ, ἀπεκρίθη περιπαθῶς, ἀλλ' εἶναι ἀδύνατον.

— Διατί;

Ἡ ἐρώτησις αὕτη ἐνέβαλεν εἰς ἀμηχανίαν τὸν μαρκησίον, καίτοι οὐδὲν εἶχε πλέον διὰ νὰ ἐκπλαγῆ, διότι δὲν ἠδύνατο βεβαίως νὰ προσπαθῆσῃ ὅπως παραστήσῃ τῇ Χρυσσαυγῇ ὅτι πλεῖστοι ὅσοι λόγοι ἐκάλυσον τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ὅσα ἐζήτηε παρ' αὐτοῦ.

— Ἐχω φίλους, ἐφέλλισεν, οἱ ὅποιοι θ' ἀνησυχῆσουν ἐὰν δὲν ἐπιστρέψω.

Τὸ ἡδὺ βλέμμα τῆς Χρυσσαυγῆς ἐγένετο αἴφνης περιλυπον.

— Ἐνίοτε, εἶπε, τὰ πτηνά μου καὶ αἱ χρυσαλλίδες μου πετώσι καὶ μεταβαίνουν εἰς τὴν πεδιάδα, ἀλλ' ἐπιστρέφουν.

— Θὰ κάμω ὡς ἐκεῖνα καὶ θὰ ἐπανέλθω.

— Ἀλήθεια;

— Σοὶ τὸ ὑπόσχομαι.

— Ἀδριανέ, ἐὰν δὲν ἐπανέλθῃς, θὰ μὲ κάμῃς νὰ κλαίω.

— Θὰ σὲ κάμω νὰ κλαίῃς, ἐγὼ; ποτέ! ἀνέκραξε μετ' ἐξάρσεως.

Καὶ ὀραξάμενος τῆς χειρὸς τῆς κόρης κατησπάσατο αὐτὴν μετὰ παραφορᾶς.

Ἡ μεγάλη πῶς αὕτη οἰκειότης δὲν ἤρесе τῇ Φραγκίσκῃ, ἥτις ἠγέρθη ὡς εἰ ὑπὸ ἔλατηριον, καὶ ἀφῆκεν ἀπειλητικὸν γρυλλισμὸν.

— Φραγκίσκη, καθῆσαι· μὴ ὀργίζεσαι, τῇ εἶπεν ἡ Χρυσσαυγὴ. Γιὰ νὰ ἰδοῦμεν, διατί εἶναι ἐξηγηριωμένα τὰ μάτια σου; Δὲν βλέπεις ὅτι αἰσθάνομαι εὐχαρίστησιν; Λογίζομαι εὐτυχῆς, ἀκούεις; Φραγκίσκη, λογίζομαι εὐτυχῆς!

Ἡ ἀφωνος ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν μετ' ἤθους ἀμφιβολίας καὶ ἐκάθησεν αὖθις εἰς τὴν θέσιν αὐτῆς.

Τὸ ὀρολόγιον τῆς αἰθούσης ἐπλησίαζε νὰ σημάνη τὴν δωδεκάτην. Ἀπὸ τριῶν περίπου ὥρων ὁ μαρκησίος εὐρίσκειτο μετὰ τῆς Χρυσσαυγῆς, καὶ ἐνόμισεν ὅτι δὲν ὄφειλε νὰ παραμείνῃ μακρότερον, ὅσον εὐάρεστος καὶ θελκτικὴ καὶ ἂν ἦτο, μεθ' ὅλας τὰς μεμψιμοιρίας τῆς ἀλάλου γυναικὸς, ἡ συνέντευξις αὕτη. Καὶ ἐγερεῖς ἔλαβε τὸν πῖλον του, ὃν εἶχε τεθειμένον ἐπὶ τῆς ἐστίας.

— Φεύγεις; ὑπέλαβεν ἡ Χρυσσαυγὴ.

Ὁ νέος τῇ ἔδειξε τὸ ὀρολόγιον.

— Ναί, εἶναι μεσημβρία, εἶπεν.

— Εἶμαι ἠναγκασμένος ν' ἀναχωρήσω.

— Ἀπὸ τώρα;

— Σοὶ ὑπεσχέθην νὰ ἐπανέλθω.

— Ἄβριον, ἐὰν θέλῃς.

— Ὄ! ναί, ναί, αὖριον.

— Δὲν θὰ λησμονήσῃς.

— Μὴ φοβεῖσαι.

— Ὑγίαινε, σὲ περιμένω. Ποῖαν ὥραν θὰ ἐπανέλθῃς;

— Τὴν μεσημβρίαν.

— Θα ἦμαι εἰς τὴν θύραν τοῦ κήπου, τὴν ὅποιαν θὰ κτυπήσης.

Ἡ Χρυσουγὴ προέπεμψε τὸν μαρκήσιον, τῆς ἀλάλου γυναικὸς παρακολουθούσης αὐτούς. Τέλος οἱ δύο νέοι ἀπεχωρίσθησαν λέγοντες :

— Ἀῦριον.

Ἡ Φραγκίσκη ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν μειδίασα παραδόξως.

Ἡ Χρυσουγὴ καὶ ἡ Φραγκίσκη ἐπανελθούσαι εἰς τὴν οἰκίαν εἰσῆλθον εἰς τὸ ἐστιατόριον. Τὸ πρόγευμα ἦτο πρὸ πολλοῦ ἑτοιμον. Ἡ ἄλαλος παρέθηκεν αὐτὸ ἐν σπουδῇ, ἡ δὲ νεανὶς ἔφαγε μετ' ὀρέξεως, ἦν πιθανῶς δὲν εἶχε συνήθως, διότι ἡ Φραγκίσκη ἐφάνη αἰσθανομένη ἀληθῆ εὐαρέσκειαν. Μετὰ μικρὸν διελύθη τὸ νέφος, ὅπερ ἐπεσκίαζεν εἰς ἐπὶ τὸ ἐρρυτιδωμένον τῆς ὑπηρετρίας μέτωπον.

Μετὰ τὸ πρόγευμα ἡ Χρυσουγὴ ἠγέρθη τῆς τραπέζης καὶ μετέβη εἰς τὴν αἴθουσαν, ἐνθα ἠκολούθησεν αὐτὴν ἡ Φραγκίσκη. Ἐκεῖ ἐκάθισεν ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου συσταλίσαι μετ' ὀλίγον δ' ἀκούμβησε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ προσκεφαλαίου καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐκλείσθησαν. Ἡ Φραγκίσκη ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἡ νεαρά αὐτῆς οἰκοδέσποινα ἀπεκοιμήθη, ἀλλὰ ἡ Χρυσουγὴ δὲν ἐκοιμάτο. Ὡς εἶχεν εἰπεῖ τῷ μαρκησίῳ Βερβεῖν, κάτι ἀφυπνίσθη ἐν ἑαυτῇ, καὶ ἐν τῇ κεφαλῇ αὐτῆς ὑπῆρχε πληθὺς διανοημάτων, πρῶτην δὲ ταύτην φορὰν ἀνελογίζετο τὰς ἐντυπώσεις αὐτῆς καὶ ἐζήτει νὰ κατανοήσῃ τὸν λόγον τῶν παλμῶν τῆς καρδίας τῆς. Ἡ Φραγκίσκη κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἀκίνητος καὶ τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ ἐρεισινώτου τοῦ ἀνακλίντρου στηρίζουσα ἐβλεπεν αὐτὴν περιπαθῶς. Αἶφνης ἡ κόρη ἀφῆκε παρατεταμένον στεναγμόν, εἶτα ὠρθώθη ἀποτόμως ἐπὶ τῶν ποδῶν αὐτῆς, καὶ τὰς χεῖρας πολλὰκις ἐπὶ τοῦ μετώπου θέσασα, ἐπλησίασεν ἡρέμα τὴν ἄφωνον.

— Φραγκίσκη, τῷ εἶπεν, ὅταν πρὸ ὀλίγου ἦτο ἐδῶ, ἦμην περιχαρὴς, ἐνῶ τώρα αἰσθάνομαι μεγάλην θλίψιν. Ἀγαπῶ πολὺ τὸν πατέρα μου καὶ σέ, Φραγκίσκη, καὶ ὁμῶς πρότερον δὲν ἠσθάνομην ὅτι ἠσθάνομην ὅτε ἦτο ἐκεῖνος πλησίον μου καὶ μὲ παρετήρει. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐξέπεμπον φῶς, τὸ ὅποιον εἰσεχώρει μέχρι τῆς καρδίας μου. Τῆς καρδίας μου !... Ὡ! πῶς τὴν ἤκουον νὰ πάλῃ, ὅταν ἐκεῖνος μὲ παρετήρει! Διατί αὐτό, Φραγκίσκη, διατί; τὸ ἤξεύρεις; !

Ἡ ἄφωνος ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν προσβλέπουσα λυπηρῶς τὴν νεαρὰν αὐτῆς οἰκοδέσποιναν.

— Εἶσαι ἄφωνος, δὲν ὁμιλεῖς, ἐπανέλαβεν ἡ κόρη μετὰ κινήματος ἀνυπομονησίας, ἀλλὰ μὲ ἀκούεις καὶ μ' ἔννοεῖς... Ἄ! ἐὰν ἠδύνασο νὰ μοὶ ἀποκριθῆς, πόσα θὰ σοὶ ἔλεγον, πόσα θὰ σέ ἠρώτων !... ἀλλὰ τίποτε, τίποτε, εἶσαι ἄφωνος !

Ἡ Φραγκίσκη ἠγέρθη καὶ λαβούσα τὴν νέαν ἀπὸ τοῦ βραχίονος ὠδήγησεν αὐτὴν ἐνώπιον εἰκόνας, ἦν τῇ εἶδει μετ' ἐνεργητικῶς κινήσεως.

— Διατί μοὶ δεικνύεις τὴν εἰκόνα τοῦ πατρὸς μου; ἠρώτησεν αὐτὴν ἐκπληκτος ἡ Χρυσουγὴ.

Ἡ ἄφωνος ἀπεκρίθη εἰς τὴν ἐρώτησιν τῆς κόρης διὰ μιμικῶν κινήματων καὶ παραδόξοτάτης ἀλλοιώσεως τῆς φυσιογνωμίας.

Ἡ Χρυσουγὴ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Καυμένη Φραγκίσκη, ἀδίκως κοπιᾷζεις, δὲν σ' ἔννοῶ.

KZ'

Πῶς ἐρχεται ὁ ἔρωσ.

Ἐὰν ὁ μαρκήσιος Ἀδριανὸς Βερβεῖν μόνον τὸν νοῦν αὐτοῦ συνεβουλεύετο, θ' ἀπέμακρυνετο ὡς τάχιστα τῆς Κορδελιέρης καὶ τοῦ Σαμπινέλ, μεθ' ὅλας τὰς πρὸς τὴν Χρυσουγὴν ὑποσχέσεις αὐτοῦ, καὶ παραχρῆμα θ' ἀνεχώρει εἰς Παρισίους διὰ Σιρκούρ· ἀλλὰ γνωρίζομεν τὸν ριψοκίνδυνον καὶ ἐνθουσιώδη αὐτοῦ χαρακτήρα. Ἐπειδὴ ἀκαταμάχητος δύναμις ὤθει αὐτὸν πρὸς τὰ μυστηριώδη καὶ παράδοξα, ἠθέλε νὰ μείνῃ κωφὸς εἰς τὰς συμβουλάς, ἄς τὸ λογικόν του καὶ ἡ συνειδήσις του τῷ εἶδον. Μόλις ἀνήγειρε τὸν περικαλύπτοντα τὸ μυστήριον πέπλον, ἠθέλε νὰ ἐξιχνιάσῃ αὐτό.

Καὶ ἔπειτα ἠδύνατο ν' ἀποφασίσῃ νὰ μὴ ἐπανάβῃ πλέον τὴν ἀξιολάτρευτον κόρην, ἧς τὴν ἀρμονικὴν καὶ ἠδῆσαν, ὡς ὁ ἦχος αἰολικῆς κινύρας, φωνὴν ἐνόμιζεν ὅτι ἀκούει εἰσέτι, καὶ ἧς ἡ χαρίεσσα εἰκὼν ἦτο ἐγκεχαραγμένη τῇ διανοίᾳ αὐτοῦ; Ὁ μαρκήσιος ἦτο ἠναγκασμένος νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ἡ θελκτικὴ ὠραιότης τῆς Χρυσουγῆς, ἡ χαριεστάτη αὐτῆς ἀπλοικότης, πᾶν ὅτι εἶχε τὸ παράδοξον ἐνεποίησαν ἐπ' αὐτοῦ ζωηροτάτην αἰσθησιν καὶ ὑφίστατο ἐντυπώσεις ἀγνώστους αὐτῷ μέχρι τοῦδε. Καὶ νῦν δ' ἔτι σκεπτόμενος αὐτὴν, μὴ δὲν ἠσθάνετο σκιρτῶσαν τὴν καρδίαν αὐτοῦ; Εἶπωμεν ὁμῶς ὅτι ἡ ἐσωτερικὴ αὐτοῦ ταραχὴ προὔζει αὐτῷ βαρυθυμίαν· θὰ προετίμα νὰ ἦναι ἡρεμώτερος καὶ ἔτι μᾶλλον, κύριος ἑαυτοῦ.

— Ὅχι, ὄχι, αὐτὸ δὲν εἶναι δυνατόν, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἦναι ἔρωσ ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον αἰσθάνομαι, εἶναι ἄλλο αἶσθημα, τὸ ὅποιον δὲν δύναμαι εἰσέτι νὰ ἐξηγήσω. Ναὶ μὲν εἶναι χαριτόβρυτος καὶ ἐρασμία, ἀλλ' ἀδύνατον, δὲν τὴν ἀγαπῶ, δὲν δύναμαι νὰ τὴν ἀγαπήσω! ἐνδιαφέρομαι μόνον δι' αὐτὴν καὶ τίποτε περισσότερον!... Μίαν ἠλίθιον, μίαν ἀτυχῆ ἠλίθιον!... Καὶ εἶναι πράγματι ἠλίθιος! Ὅμιλεῖ κωλῶς, σκέπτεται ὀρθῶς, ναί, ἀλλ' ἐκτὸς τούτου... ὑπάρχει προφανῶς μεγάλη ἀδυναμία πνεύματος. Εἶναι μὲν θελκτικὸν ἢ ἀπλοικότης καὶ ἡ ἀφέλεια, ἀλλ' ἀπαιτοῦνται προσέτι καὶ ἄλλα τινὰ· περὶ καθηκόντων οὐδεμίαν ἔχει ἰδέαν. Οὐδὲ τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς τῆς γνωρίζει! ὅταν δὲ τῇ ὁμιλῶ περὶ τῆς μητρὸς τῆς, μοὶ ἀποκρίνεται: «Τί, καὶ ἔχει τις μητέρα;» Ὡ! τὴν ἀτυχῆ κόρην, βεβαίως πασχεῖ τὰς φρένας, καὶ ἔνεκα τούτου τὴν ἔχει κεκλεισμένην ὁ πατὴρ αὐτῆς, ἔνεκα τούτου τὴν ἔχει περιωρισμένην εἰς Κορδελιέρην... Δικαιούται τις νὰ τὴν ψέξῃ διὰ τοῦτο; Βέβαιον ὅτι ἡ κόρη αὕτη, ἡ ἀπαρμηδῶς ὠραία, θὰ παρῆγε παράδοξον αἰσθησιν εἰς τὰς παρισιανὰς συνναστροφάς.

» Ἐξ ὅλων φαίνεται ὅτι ὁ ἰδιοκτήτης τῆς Οἰκίας τοῦ Διαβόλου ἔχει περιουσίαν, ἀλλὰ τίς ὁ γέρον ἐκεῖνος, ὁ μηδὲνα βλέπων καὶ μηδὲνα δεχόμενος; ἰδιότροπός τις βεβαίως, μισάνθρωπος, σχεδὸν παράφρων. Εἰς τίνα κόσμον ἀνήκει; διατί κρύπτεται; διότι ἐπὶ τέλους κρύπτεται... Βεβαίως δὲν τὸ πράττει δι' ἄλλο τι μένων κεκλεισμένος εἰς Κορδελιέρην. Οὐδεὶς γνωρίζει τὸ ὄνομα του, οὐδὲ τῆς θυγατρὸς του, ἐξ ὅλων δὲ τούτων ἰδύναται τις νὰ ὑποθέσῃ ὅτι ἔχει συμφέρον νὰ μὴ γνωρισθῇ καὶ ὅτι κάτι φοβερόν ὑποκρύπτεται ἐν τῷ παρελθόντι αὐτοῦ. Ὅτι αἰσθάνομαι εἶναι αἰσθημα ἀπλῆς περιεργείας».

[Ἐπεται συνέχεια.]

Π.

ΕΝΑ ΔΑΚΡΥΟ

[Τέλος]

Ἐφώναξα τὸν χωρικόν, ὁ ὁποῖος ἤνοιξε λάκκον καὶ ἔθαψε τὸν ἀτυχῆ φίλον μου.

Κατηραμμένη Ἐγγλιζα!

Ὅταν ἐπέστρεψα, ἦτο περασμένο μεσημέρι. Τὸ κυνηγιὸν δύο φοραὶς τὸ ξαναζέστανε ἡ κερά Ζαμπέτα, ἀλλὰ δὲν ἐγευματίσασα, ἐνῶ δὲν εἶχα προγευματίσει.

Ἐπεσα νὰ κοιμηθῶ, μὰ ἀδύνατον νὰ μὲ καταλάβῃ ὁ ὕπνος. Ὁ Δίκ, νεκρός, ἐδιώχεν τὸν ὕπνο ἀπὸ τὰ μάτια μου.

Ἡ κερά Ζαμπέτα μὲ παρεκάλεσε νὰ πάρω λιγάκι ζουμί.

Ἐνῶ διὰ νὰ ὑπακούσω εἰς τὴν ἀγαθὴν γυναῖκα, ἔπινα τὸ ζουμί, ἦλθε ὁ φίλος μου Γεώργης καὶ ἔβαλε μέσα στὰ μάτια μου τὸ βολόγι του.

Ἦτο ἡ ὥρα 5 ¹/₄, δηλ. ἓνα τέταρτο περασμένο ἀπὸ τὴ συνέντευξι.

Κατ' ἀρχὰς ἐσκέφθηκα νὰ μὴ πάγω, ἔπειτα ὁμῶς, μὲ τὴν ἐλπίδα πῶς θὰ διασκεδάσω λιγάκι, πῆγα νὰ ντυθῶ. Κάτω στὸν κῆπο ἦτο ἡ δεσποινὶς Ἄρτεμις ἀσπροντυμένη, μὲ τὴν ἐξαδέλφη τῆς Εὐλαλία καὶ ἕκαμνε περίπατο.

Ἡ κερά Ζαμπέτα διηγεῖτο τὸ δυστύχημά μου.

Ἐξάρνα ἡ δεσποινὶς Ἄρτεμις ἐδάκρυσε, ἐπλησίασε πρὸς τὸν κῆπό μας, εἶδε τὸ ἄσπρο σηπητάκι τοῦ Δίκ ἄδειο καὶ εἶπε:

— Ἀχ! ὁ καυμένος ὁ Δίκ!! ἦτανε ἡ παρηγορία μου. Εἶναι ἀλήθεια πῶς τὸν φοβόμουν, μὰ τὴν νύκτα, ὅταν τὸν ἄκουα νὰ γαυγίζῃ, παρηγορούμουν... ἤξευρα πῶς ἔχουμε φύλακα πιστό. Τώρα θὰ φοβοῦμαι νὰ κοιμηθῶ.

Ἐκεῖνο τὸ δάκρυο ποῦ ἔχυσε γιὰ τὸ πτωχὸ μου φίλο, μ' ἔκαμε νὰ τὴν παρατηρήσω μὲ ἀλλόκοτον συγκίνησιν.

Εἶναι πολὺ ὠραία κόρη· μελαγχροινὴ μὲ καστανὰ στιλπνὰ μαλλιά καὶ μὲ χαμόγελο ἀγγελικό.

— Αἴ... τὰ κορίτσια καμαρόνεις!!!

Ἀνεκράξεν ὁ Γεώργης, ὁ ὁποῖος βαρυνθεὶς νὰ περιμένη, ἦλθεν εἰς τὸν κοιτῶνά μου.

Ἐκοκίνησα, ἀλλ' ὁ Γεώργης δὲν μὲ παρετήρησε, διότι ἐγνώριζε τὴν Εὐλαλίαν καὶ ἤρχισε νὰ τῆς λέγῃ χίλιας ἀνοησίας καὶ

νά ρίπτη βλέμματα ἐπὶ τῆς Ἀρτέμιδος.

Αὐτὸ μ' ἐδαιμόνισε καὶ εἶπα θυμωμένος :

— Εἶμαι ἔτοιμος. Θὰ πάμε στὰ ψάρια ;

— Στὰ ψάρια... σὰν καλὰ εἶναι κ' ἐδῶ...

ἓνα εἶδος ψαρευμάτων... Καὶ ἤρχισε τὴν διακοπεῖσαν συνδιάλεξιν μὲ τὴν Εὐλαλίαν, ἐνῶ ἡ Ἀρτεμις, σοβαρὰ πολὺ, οὔτε ἐμειδία εἰς τὰς ἀνοησίας του.

— Καλέ, κουμπάρα Εὐλαλία, ὁ ἐξαδέλφος σου καθόλου δὲν σοῦ μοιάζει... πολὺ τὸν ἔγιο κάμνει.

— Νὰ μὴ σὲ μέλλῃ γιὰ τὴν ἐξαδέλφη!! ἀνέκραξα πολὺ ὀργισμένος καὶ ὕψωσα τὸν βραχίονα ἀπειλητικῶς.

Ὁ Γεώργης ἐκάγχασεν, ὅταν μὲ εἶδε τὸσφ θυμωμένο.

— Πλύσου μὲ κρύο νερό, γιατί δὲν εἶσαι στὰ καλὰ σου, εἶπε γελῶν.

— Δὲν ἐννοῶ νὰ πειράζῃς κορίτσια γνώριμα, ἀνέκραξα εἰς τὸν ἴδιον τόνον ἐγώ.

— Μὰ τί διάβολο ἔπαθες ! Ἡ Εὐλαλία εἶναι ἀρραβωνισμένη μὲ τὸν καλλιτέρο μου φίλο· ἐγὼ θὰ τοὺς στεφανώσω. Ὁ φίλος μου, καὶ μέλλων κουμπάρος μου, μοῦ προτείνει νὰ πάρω τὴν ἐξαδέλφη τῆς Ἀρτέμιδα. Μελετῶ νὰ τὸ ἀποφασίσω, διότι μ' ἀρέσει αὐτὴ ἢ νέα. Εἶναι ἡ ἀλήθεια ποῦ δὲν μὲ πολυσυμπαθεῖ. Τώρα ἂν προσπαθῶ νὰ τῆς πῶ ἓνα-δύο γλυκὰ λόγια, τὸ βρίσκεις παράξενο ;

Μία λύπη ἀλλόκοτος μ' ἐκυρίευσε. Οἱ σφυγμοὶ μου ἐκτυποῦσαν δυνατὰ καὶ μοῦ ἐπῆλθεν ἡ εὐγενὴς ἐπιθυμία νὰ γρονθοκοπήσω τὸν φίλον μου, ὁ ὅποιος, ἀφοῦ μοῦ ἔδωκε τὰς ἀνωτέρω ἐξηγήσεις, ἐνόμισε καλὸν νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν συνδιάλεξιν, καθήμενος ἀνετώτερον ἐπὶ τοῦ διβανίου.

— Κύριε, κύριε, ὁ νοδὸς σας ἔρχεται.

Ἡκούσθη ἡ φωνὴ τῆς κεραῆς Ζαμπέτας.

Ἐτρεῖξα μηχανικῶς καὶ εὐρέθην ἀπέναντι τοῦ φαίδρου προσώπου τοῦ νονοῦ μου καὶ τῆς ἀγαθῆς ἀναδόχου μου.

— Εἶδες ἐκπληξί ποῦ σοῦ κάμαμε !

— Καλῶς ἤλθετε !! καλῶς ἤλθετε !!!

Ἀφοῦ ἡ κερά Ζαμπέτα ἔκαμε τὰ χρέη τῆς ὡς φιλοξενος οἰκοδέσποινα καὶ προσέφερε τὸ γλυκὸ καὶ τὸν καφέ, ὁ νοδὸς μοῦ εἶπε :

— Ἠλθαμε γιὰ κεῖνο τὸ πρᾶγμα ποῦ ξεύρεις...

— Ἀδύνατον...

— Μὰ θέλεις νὰ γεράσῃς λεύθερος ;

— Ναί.

— Αὐτὰ νὰ τὰ πῆς στὸν κλειδονα.

— Τέταιο κορίτσι δὲν θὰ τὸ εὐρῆς ἄλλη μιά.

— Ἐσὺ πρέπει νὰ ἦσαι ἀπὸ μάρμαρο, γιὰ νὰ κάθῃσαι τόσον καιρὸ στὸ πλάγι τῆς καὶ νὰ μὴν τὴν ἀγαπήσῃς, εἶπεν ἡ ἀνάδοχος.

— Τί εἶπετε ; Ἡ νέα τὴν ὁποίαν μοῦ προτείνετε καὶ ἡ Ἀρτεμις εἶναι τὸ ἴδιο πρόσωπο ;

— Ἐγὼ εἶχα τὴν ἰδέα, πῶς ἐκεῖνος ποῦ θὰ ἰδῇ τὴν Ἀρτεμιν γιὰ μιὰ φορά, θὰ ἐρωτηθῇ γιὰ ὅλην του τὴ ζωὴ. Ἐγὼ γι' αὐτὸ διάλεξα αὐτὸ τὸ σπῆτι νὰ κατοικήσῃς... ἔλπιστα... μὰ σὺ εἶσαι μάρμαρο...

Ἡρχισα νὰ κλαίω μὲ λυγμούς.

— Τί ἔχεις, παιδί μου ;

— Τὴν ἀγαπῶ... μὰ ἐκείνη...

— Ἐκείνη σ' ἀγαπᾷ. Τῆς προτείνουν τὸν φίλον σου καὶ δὲν τὸν θέλει, ὅταν ἐγὼ τῆς εἶπα γιὰ σένα πλαγίως, ἤρχισε νὰ σ' ἐπαινῇ πολὺ.

— Νονέ μου, πήγαινε μιὰ στιγμή στὸ πλάγι καὶ ζήτησε τὴν χεῖρα τῆς Ἀρτέμιδος γιὰ τὸν βαπτιστικό σου.

Ὁ νοδὸς ἀνεχώρησε ἀπιστευτῶς γρήγορα.

Ἐγὼ ἐπήγα στὸν κοιτῶνά μου διὰ νὰ προσκαλέσω τὸν Γεώργη εἰς τοὺς ἀρραβωνιάς μου, ἀλλ' εἶχε φύγει.

Ἐκεῖ ἐπάνω ἐσυλλογίσθηκα τὴν ἐλευθερία μου, τὴν ὁποίαν ἔχονα γιὰ πάντα· μὰ ἓνα ἓνα ἤλθαν στὸν νουν μου τὰ προτερήματα τῆς Ἀρτέμιδος. Ἡ φρονιμάδα τῆς, ἡ προκοπή τῆς, ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν μητέρα τῆς, τὸ μουσικὸν τάλαντόν τῆς, καὶ κορώνα εἰς ὅλα αὐτὰ τὸ δάκρυο ποῦ ἔχουσε γιὰ τὸ φτωχὸ μου Δίκ.

Ὁ νοδὸς ἐπέστρεψε γελαστὸς καὶ μὲ κατεφίλησε.

Τὸ κυνήγι τὸ ξαναζεσταμένο τὸ ἐφάγαμε μὲ μεγάλη ὄρεξι.

Ἄν τὸ προχθεσινὸ πρόγραμμα ἀπέτυχε τόσφ ἐλεεινά, τὸ σημερινὸ θὰ ἐπιτύχῃ. Εἶπα σημερινὸ... διότι ὁ ἥλιος ἀνέτειλε καὶ μὲ εὐρῆκε μὲ τὴν πέννα στὸ χέρι.

Ὁ καὺμένος ὁ Δίκ !!! πῶς ἐμάντευε ὅταν ἤμουνα χαρούμενος... τώρα θὰ ἐχρηστεύσῃ ἀντίκρου μου.

Καθηραμένη Ἐγγλέζα !

— Ἀγαπητὴ Ἀρτεμις !!!

*

*

Ἰουλίου 15.

Ἡ Ἀρτεμις παίζει πιάνο ! παίζει τὸ μέρος ποῦ ἀγαπῶ.

Πῶς τὴν ἀγαπῶ... Τί ὠραῖο πρᾶγμα ν' ἀγαπᾷ κανεὶς καὶ ν' ἀγαπάται.

Τί χρυσὸ κορίτσι, τί φρόνιμο ! Τὴν λατρεύω. Μ' ἀρέσει νὰ τὴν βλέπω νὰ πηγαίνει καὶ νὰ ἔρχεται, μὲ τὸ ἥσυχο καὶ μεγαλοπρεπὲς βαδισμὰ τῆς.

Χθὲς ἤμην ἀδιάθετος, ἐκρύωσα στὸ βαπόρι κατὰ τὰ φαινόμενα· ἤλθε μὲ τὴν μητέρα τῆς.

— Τί ἔχεις ; μοῦ εἶπε, μὲ τὴν φωνὴν τῆς τὴν χαμηλὴ.

— Εἶμαι ἀδιάθετος, τὸ κεφάλι μου σπᾶνει ἀπὸ τὸν πόνο.

Ἐπῆρε τὸ χέρι μου μέσα στὰ ἀφροπλάσμένα χερᾶκια τῆς.

— Ἐχεις πυρετόν, Νίκο μου, εἶπε καὶ ὀχρίασε.

— Μὴ φοβῆσαι, ἀγάπη μου, εἶναι κρύωμα, θὰ μοῦ περάσῃ.

— Νὰ πάρῃς λίγη κινίνη. Θὰ πάγω νὰ σοῦ φέρω ἀπὸ τὸ σπῆτι.

— Ὅχι, μὴ φεύγεις.

Δὲν μὲ ἤκουσε καὶ ἀνεχώρησεν ἥσυχα, ἥσυχα· μετ' ὀλίγα λεπτά ἐπανῆλθε καὶ παρετήρησεν ὅτι ἐδίσταζα.

— Ἄν μ' ἀγαπᾷς... θὰ τὸ πάρῃς, εἶπε, καὶ κατόπι προσέθηκε : λυποῦμαι, διότι τὸ πρῶτον πρᾶγμα ποῦ θὰ πάρῃς ἀπὸ τὰ χέρια μου, εἶναι τόσφ πικρὸ.

Καὶ φαρμάκι ἂν ἦτο θὰ τὸ ἔπινα.

Ἐκείνη ἔβαλε λίγο στὸ στόμα τῆς καὶ χωρὶς νὰ ζαρώσῃ τὰ φρύδια τῆς, εἶπε γλυκὰ :

— Θέλω νὰ αἰσθανθῶμε τὴν ἴδια πίκρα.

Ὡ γυναῖκες !! εἶσθε... κ' ἐγὼ δὲν ξεύρω τί εἶσθε... εἶσθε ὅμως καλλίτεροι τῶν ἀνδρῶν.

*

*

Δευτέρα βράδυ.

Αὐτὴ ἡ Εὐλαλία εἶναι παμπόνηρη.

Σήμερον, ἐνῶ ἔλειπα ἐγώ, ἐβίασε τὴν Ἀρτέμιδά μου καὶ ἐπεσεκίθησαν τὸ ὄματιόν μου.

Δύο πράγματα ἐφείλκυσαν τὴν προσοχὴν τῆς : ὁ σκοῦφος μου καὶ τὸ σημειωματάριόν μου.

Δυστυχησμένος σκοῦφος!!! μοῦ τὸν ἐπλεξε ἡ κερά Ζαμπέτα καὶ μοῦ τὸν προσέφερε στὴν ἐορτὴν μου, διὰ νὰ μὴ τὴν δυσαρεστήσω, τὸν ἀφίνω ἐπάνω στὸ κρεβάτι μου· δὲν τὸν φορῶ ὅμως ποτέ.

Ἡ κυρία Εὐλαλία— ἡ ὁποία κατὰ τὴν κερά Ζαμπέτα ἔχει τὰ ἐφτά δαίμονια μέσα τῆς— τὸν ἔσχισε καὶ τὸν ἔριψε κάτω ἀπὸ τὸ παραθύρο.

Κατόπι ἤλθεν ἡ σειρά τοῦ ἡμερολογίου μου.

Τὸ ἀνέγνωσε καὶ ἔβαλε παντοῦ θαυμαστικά καὶ σημειώσεις. Ἡ τελευταία σημείωσις εἶναι αὕτη :

« Ἄρθρον αὐν. Εἰς τὸ ἐξῆς ὁ κ. Νικόλαος Νικολαΐδης δὲν θὰ συντάττῃ πλέον προγράμματα, οὔτε θὰ τὰ ἐφαρμόζῃ τὴν σύνταξιν τῶν προγραμμάτων θὰ ἀναλάβῃ ἡ δεσποινὴς Ἀρτεμις καὶ θὰ ἐπιθεωρῇ ἡ κυρία Εὐλαλία, εἰς τὸν κ. Νικολαΐδην ἐπιτρέπεται μόνη ἡ ἐφαρμογὴ διὰ παρηγορίαν του.

» Ἄρθρον βον. Ὁ κ. Νικόλαος Νικολαΐδης δὲν θὰ ζαναφορέσῃ σκοῦφο.

» Ἄρθρον γον. Ὁ κ. Νικόλαος Νικολαΐδης δὲν θὰ ζαναπάρῃ σκύλλο.

» Ὁ κ. Νικόλαος Νικολαΐδης εἶναι φοβερὰ ἀπατημένος νὰ νομίζῃ ὅτι τὸ δάκρυο ποῦ ἔχουσε ἡ ἐξαδέλφη μου γιὰ τὸ σκύλλο του, ἔβαρυνε τόσφ πολὺ ἐπὶ τοῦ μέλλοντός τῆς. Ἡ ἐξαδέλφη μου τοῦ ἤρρεσκεν, ἀλλὰ μέσα στὸν ἐγωϊσμόν του, δὲν μποροῦσε νὰ τὸ καταλάβῃ. Ἄμα ὅμως ὁ φίλος Γεώργης τῆς ἔκαμε τὰ γλυκὰ μάτια, ὁ κ. Νικόλαος Νικολαΐδης ἀπὸ ζήλια ἐζήτησε τὴν χεῖρα τῆς ἐξαδέλφης μου. Ὅχι... δάκρυα... καὶ ἀνοησίας.

» Ἐπεθεωρήθη καὶ ὑπεγράφη.

« Εὐλαλία ».

Τί διαβολάνθρωπος αὐτὴ ἡ Εὐλαλία !! τί εὐτυχία ποῦ ἡ Ἀρτεμις μου δὲν τῆς ὀμοιάζει.

Εἶναι ὅμως ἀνοησίαις αὐτὰ ποῦ γράφει... Ἐγὼ εἶμαι βέβαιος, ὅτι παίρνω τὴν Ἀρτέμιδα γιὰ τὸ δάκρυο... πτωχὲ Δίκ...

ΔΕΛΕΑΝΔΡΑ ΠΑΠΗΛΑΟΠΟΥΛΟΥ
Τ Ε Λ Ο Σ

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΛΑΙΜΟΔΕΤΩΝ
Γ. ΚΟΥΛΟΥΜΠΗ

Ἀθῆναι, ὁδὸς Σταδίου, ἀριθ. 39.

Μεγάλη συλλογὴ ὑποκαμίσων, φοκῶν, κομβίων, χειροκτιῶν, μπαστούνων, ὑμθρηλῶν, φλανελλῶν κλπ. ἀνδρικῶν εἰδῶν. Πώλησις λιανικῶς καὶ χονδρικῶς.

Λαίμοδεταὶ κατὰ παραγγελίαν.

ΜΕΓΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΤΟ ΛΟΥΒΡ

Εἰς τὸ πρῶτον ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τοῦ εἴδους τούτου καὶ λαθουρινθώδους ἐκτάσεως κατὰ κράτος εὐρίσκεται πλούτος οὐκ ἐπιφανῶν ὑπελουργικῆς, κρυσταλλουργικῆς καὶ ἀγγειοπλαστικῆς τέχνης, προμηθευθέντων παρ' αὐτοῦ τοῦ ἰδιοκτῆτος τοῦ καταστήματος, ὅστις ἐπεσκέφθη ἐσχάτως τὰ διάφορα κέντρα τῶν μεγαλοπόλεων τῆς Εὐρώπης, ἵνα ἐπαξίως τοῦ ὀνόματος πλουτίσῃ τὸ κατὰ κράτος του.

Τὸ ΛΟΥΒΡ εἶνε τὸ μόνον κατὰ κράτος τοῦ εἴδους του, ὅπερ ἐπλουτίσθη ἐφέτος ὑπὲρ πάν ἄλλο με κομψά, εὐθηνά καὶ ὀραία σκευὴ καὶ προσδοκᾷ τὴν ὑποστήριξιν τοῦ σεβ. κοινοῦ τῆς τε πρωτεύουσας καὶ τῶν ἐπαρχιῶν.

Τιμαὶ μέτριαι καὶ ὀρισμέναι.

ΟΙΝΟΙ ΤΟΥ ΕΝ ΤΕΓΕΑ ΟΙΝΟΠΟΙΟΥ ΑΔΕΛ. Σ. ΠΑΠΑΝΙ ΚΟΛΑΟΥ.

Οἱ ἄγνοι καὶ εὐώδεις Εἰσπληνεζιοὶ Οἶνοι καὶ σπινθηροβόλοι καὶ ἀρώδης ΚΑΜΠΑΝΙΤΗΣ τοῦ Οἴνοποιου τούτου βραβευθέντες ἐν τῇ Παγκοσμίῳ Ἐκθέσει τῶν Παρισίων, πωλοῦνται εἰς τὸ ἀριστάτα Πρακτορεῖον Καταναλώσεως, κείμενον ἐν τῇ ὁδῷ Προστίου ἀριθ. 3 παραπλεύρως τοῦ Θεάτρου τῶν Κομμηδίων.

Καμπανίτης ἡ φιάλη Δρ. 4. — Καμπανίτης ἡ 1/2 Δρ. 2,50. — Οἶνος λευκὸς 4 ἐτῶν ἡ φιάλη Δρ. 1. — Οἶνος λευκὸς 2 ἐτῶν ἡ ὀκτ. λεπ. 80. — Οἶνος μέλας 4 ἐτῶν ἡ φιάλη λεπ. 80. — Οἶνος μέλας 2 ἐτῶν ἡ ὀκτ. λεπ. 60. Ἐπιστρεφόμενης τῆς φιάλλης ἀποδίδονται λεπ. 25. Διὰ ποσὰ ἄνω τῶν 25 ὀκάδιων ἡ ἀνάλογος ἐκπτώσις.

Δοκιμάσατε.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΑΘΗΝΩΝ ΗΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

Πειραιεὺς Ἀθήναι Πάτραι Πύργος Ὀλύμπια.

Πειραιεὺς	ἀν. 6.20π	8.50*	11.25π	—	Ὀλύμπια	ἀν. 7.35π	—	2.25μ	6.30μ
Ἀθήναι	7.00	9.30	12.05	—	Πύργος	ἄφ. 8.30	—	3.20	7.25
Κόρινθος	ἄφ. 10.03	12.50	3.00	—	Λεχαρινά	ἄφ. —	7.00π	3.40	5.05μ
	ἀν. 10.23	—	3.15	4.20μ				8.50	5.18
Ἀκράτα	ἄφ. 12.56	—	5.08	7.25	Πάτραι	ἄφ. —	11.00	7.45	9.15
	ἀν. 12.59	6.00π	5.10	—				ἄν. 7.45π	11.50
Ἀγγιον	ἄφ. 2.02	7.10	6.00	—	Ἀγγιον	ἄν. 9.29	1.08	—	6.25
Πάτραι	ἄφ. 3.40	9.15	7.20	—	Ἀκράτα	ἄφ. 10.34	1.58	—	7.35
	ἀν. 4.15	7.15π	4.45μ	—				ἄν. 10.39	2.02
Λεχαρινά	ἄφ. 6.18	9.45	7.40	—	Κόρινθος	ἄφ. 1.05	3.55	9.00	—
	ἀν. 6.23	9.50	6.45π	—				ἄν. 1.25	4.10
Πύργος	ἄφ. 8.10	11.40	8.55	—	Ἀθήναι	ἄφ. 4.30	7.05	—	3.20
	ἀν. 6.30π	11.55	—	5.00				ἄφ. 5.00	7.35
Ὀλύμπια	ἄφ. 7.25	12.50	—	5.55					

Κόρινθος Ἄργος Ναύπλιον Τρίπολις.

Κόρινθος	ἀν. 11.42π (1)	1.20μ	Τρίπολις	ἀν. 6.30π	9.45π (2)
Ἄργος	ἄφ. 2.20	3.50	Ναύπλιον	» 8.45	12.15
Ναύπλιον	» 3.00	4.25	Ἄργος	» 9.25	1.20
Τρίπολις	» 6.10	7.20	Κόρινθος	ἄφ. 11.40	3.45

Καβάσιλα Κυλλήνη Λουτρά.

Καβάσιλα	7.15	10.15	—	7.00	Λουτρά	—	—	—	2.35
Βαρβολομ.	7.30	10.35	3.20	7.20	Κυλλήνη	6.00	—	11.15	4.00
Κυλλήνη	—	11.05	3.50	7.50	Βαρβολομ.	6.33	8.00	11.42	4.33
Λουτρά	—	12.30	—	—	Καβάσιλα	6.50	8.15	—	4.50

*. Κατ' εὐθείαν εἰς Τρίπολιν καὶ ἀντιστρόφως. (1) Τρίτην, Πέμπτην, Σάββατον (2) Δευτέραν, Τετάρτην Παρασκευὴν. — Μεταξὺ Μύλων Ἄργους Ναυπλίου ἐξ ἀμαρτοστοιχία καθ' ἑκάστην.

Ἡ ἸΣΠΑΝΙΑ τοῦ Δὲ Ἀμίτσις εὐρίσκεται ἐν τῷ Βιθλίσιπωλειῷ μας, ὁδὸς Προαστίου ἀριθ. 10, καὶ πωλεῖται ἀντὶ δρ. 4.

ΧΑΡΤΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΚΟΜΜΑΤΑ

Ἀθήναι, Ὀδὸς Ἀριστείδου, ἀριθμὸς 16.

Σάρτες τυπογραφικῆς διαφόρων ποιότητων, σχημάτων καὶ χρωμάτων λεῖοκαὶ μὴ. — Νέα ἀποθήκη ἀνεξάντλητος. — Τιμαὶ μέτριαι.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ ΕΛΛΗΝΙΣ

διαθέτει μίαν ἢ δύο ὥρας καθ' ἑκάστην, ἢ καὶ ἡμέραν παρ' ἡμέραν, μεταβαίνουσα πρὸς παράδοσιν μαθημάτων εἰς μικροὺς παιδᾶς ἢ κορσῖα. — Πληροφορίαι παρ' ἡμῶν.

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΑΔΕΛΦΩΝ Α. ΡΑΚΟΠΟΥΛΩΝ

Ἀθήναι, ὁδὸς Αἰόλου, ἀρ. 192, ἐναντι ξενοδοχείου Στέμματος

ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΟΘΗΚΗ ΚΑΤΑΣΤΙΧΩΝ ΕΚ ΤΩΝ ΚΑΛΥΤΕΡΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ :

Edler et Krische, Hanovre. — Laroche Joubert et Cie Angouleme, Paris.

F. Rolinger Meidlinc et Lassner et Ascher Wien

Ἐκτυποῦνται ἐπισκεπτήρια στιγμιαίως παντὸς εἴδους ὡς καὶ λιθογραφημένα ἐπικεφαλίδες ἐπιστολῶν καὶ φακέλων — χαράσσονται σφραγίδες παντὸς εἴδους. Ἐνταῦθα πωλεῖται καὶ μελάνη τύπου ἀγγλικῆ ὡς καὶ συμπετυκνωμένη. Πάστα πολυγράφου — γραφίδες Διαδόχου — μεγάλη συλλογὴ χρωμάτων καὶ ἐλαιοχρωμάτων — ἐργαλεῖα ἀρχιτεκτονικῆς κτλ. κτλ.

Τιμαὶ μέτριαι. — Πώλησις λιανικῶς καὶ χονδρικῶς.

ΠΟΥΔΡΑ

ΖΑΚΥΝΘΟΥ τῆς Κυρίας ΒΙΣΒΑΡΑ

ἀρίστη, βραβευθεῖσα εἰς τὰς Ἐκθέσεις

Παρισίων καὶ Ὀλυμπίων, εἰς κουτία, καὶ

τιμώμενον ἑκάστον δραχμῆς 1, πωλεῖται

εἰς τὸ κορυεῖον ΑΨΕ-ΣΒΥΣΕ, παρὰ τὴν πλατεῖαν Ὁμονοίας.

ΟΙΝΟΙ ΣΑΜΟΥ

ΓΝΗΣΙΟΙ εὐρίσκονται ἐν τῷ

Καταστήματι τοῦ κ. Π. ΠΑ-

ΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ πωλού-

μενοι εἰς φιάλας ἢ κατ' ὄξαν.

Εἶνε οἶνοι γνήσιοι, ἀνώτεροι ὄλων τῶν ἐπιδορπητῶν Εὐρωπαϊκῶν, καὶ συνιστῶνται παρὰ τῶν ἰατρῶν εἰς ἀσθενεῖς. Ἀπλὴ δοκιμὴ ἀρκεῖ πρὸς βεβαίωσιν τούτων.

Ὀδὸς Μουσῶν, 11.

Εἰς τὸ ΜΕΓΑ ΖΥΘΟΠΩΛΕΙΟΝ Η

Πλατεῖα Ὁμονοίας,

εὐρίσκονται πάντοτε ΣΤΡΕΪΔΙΑ τῆς ὥρας.

ΗΒΗ

ΤΟ ΣΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ

ΑΙ ΓΝΗΣΙΑΙ

ΣΙΓΓΕΡ

ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ

ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΜΟΝΟΝ ΕΙΣ ΤΟ ΕΙΔΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ

47 Ὀδὸς Σταδίου 47

ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΕΙΔΙΚΑ ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ΑΥΤΟΥ

ΤΙΜΑΙ ΩΡΙΣΜΕΝΑΙ

ΤΟΙΣ ΜΕΤΡΗΤΟΙΣ

ΚΑΙ ΜΕ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑΣ ΠΛΗΡΩΜΑΣ

Γ. ΝΑΪΔΛΙΓΓΕΡ

ΓΕΝΙΚΟΣ ΠΡΑΚΤΩΡ

Ἄνευ τοῦ ὀπίου ἡ μηχανὴ δὲν εἶνε γνησία.